

Terane Turan Rehimli

**SEVGİMDEN
TANIYACAKLAR**

İZMİR / 2013

SEVGİMDEN TANIYACAKLAR

Şiir

Terane Turan REHİMLİ

2013 / İzmir

KIBATEK Yayınları: 65

Şiir Dizisi: 36

Editör: Feyyaz SAĞLAM

Azerî Türkçesi'nden Türkiye Türkçesi'ne Aktaran:

Oktay HACİMUSALI

Terane Turan REHİMLİ'nin Yayınlanan Şiir Kitapları:

1- Derdin Fısıltısı, 2007, Bakü, Azerbaycan

2 Sana Yazamadığım Şiir, 2013, Ankara, Türkiye

İLETİŞİM:

terane.turan@gmail.com

traqimli@gmail.com

t_raqimli@mail.ru

TAKDİM

Türkçemizin uluslararası dil-edebiyat-çeviri kurumu KIBATEK'in en önemli hizmetlerinden birisi de hiç kuşkusuz "KIBATEK Yayınları"dır. Elinizdeki yeni kitabımız da bu alandaki hizmetlerimizin özel ve önemli bir göstergesi olmaktadır. KIBATEK (kitap) Yayınları'mız, hatırlanacağı üzere Türkiyeli şair-yazar-çevirmen-akademisyen üyelerimizin kitapları ile başlamış; bu alandaki sistematik-istikrarlı-nitelikli yayınlarımız kısa süre içinde Türkiye'de ve Türk Dünyası'nda büyük ilgiyle karşılanmıştı. Bu çerçevede zamanla KKTC, Bulgaristan, Kosova, Romanya, Yunanistan (Batı Trakya) ve Arnavutluk'tan şair-yazar üye ve dostlarımız da edebî çalışmalarını kurumumuz KIBATEK'ten yayınlamışlardı. KIBATEK tarihimiz açısından onur ve gurur vesilesi olan bu uluslararası güzel ve anlamlı tablo, şimdi de Azerbaycanlı üyemiz şair-akademisyen Doç. Dr. Terane Turan Rehimli'nin elinizdeki "Sevgimden Tanıyacaklar" adlı değerli şiir kitabıyla daha da taçlanmış olmaktadır.

Kardeş Azerbaycan Cumhuriyeti'nin genç-yetenekli şair ve akademisyenlerinden Doç. Dr. Terane Turan Rehimli'nin bilimsel çalışmaları üzerine burada bir söz söylemeye gerek yoktur. Elinizdeki kiabin sonunda yer alan biyografide bu açıdan yeterli bilgi mevcuttur. Kendileri Bakü'de, İzmir'de, İstanbul'da KIBATEK olarak düzenlediğimiz uluslararası edebiyat şölenlerine katılmış, bildiriler sunmuş, şiirlerini seslendirmiş ve şölenler sonrasında da daima Azerbaycan matbuatında ve sanal alemde KIBATEK'le ilgili geniş haberler yayınlamıştır. Kurumumuz KIBATEK'in uluslararası yelpazesinde en içten, en gayretli, en samimi üyelerimizin başında Terane Turan Rehimli de gelmektedir. Kurumumuz yayınlarından çıkan ve ilgiyle karşılanacağına

inandığımız bu yeni kitabıyla kendilerinin KIBATEK'e olan bağları daha da güçlenmiş olmaktadır.

Terane Turan Rehimli'nin lirik, epik, felsefî ve doğayı anlatan şiirleri üzerine, şiir sanatı ve anlayışı üzerine böyle bir kitabın başına birşeyler söylemek uygun olacaktır. Lakin az sonra okuyacağınız gibi Azerbaycan'ın görkemli bilim adamlarından, şair ve yazarlarından Prof. Dr. Tayyar Salamoğlu, Akif Samed, Prof. Dr. Kemal Talibzade, Doç. Dr. Firuze Memmedli, Prof. Dr. Azizhan Tanrıverdi bu konuda gerekenleri ayrıntılarıyla zaten söylemişler. Biz bu noktada Fuzûlî yolunun asrımızda dikkati çeken temsilcilerinden Terane Turan Rehimli'nin şiirleriyle okuyucuyu başbaşa bırakmayı daha uygun bularak böylesi bir kitabı KIBATEK olarak yayınlamaktan büyük onur ve gurur duyduğumuzu belirtmekle yetinelim.

Türkiye-Azerbaycan edebî ilişkilerinde elinizdeki kitabın yeni bir kültür köprüsü olacağına inanıyoruz.

Nice yeni kitaplara.

Eylül - 2013/İZMİR

Feyyaz SAĞLAM
Dokuz Eylül Üniversitesi
Buca Eğitim Fakültesi
Türk Dünyası Edebiyatları
Öğretim Görevlisi
KIBATEK Onursal Başkanı

İÇİNDEKİLER

Takdim	3
Bir Kitap Gamla Yazılmış... (Önsöz).....	7
Azerbaycan'ın Değerli İlim ve Sanat Adamlarının Terane Turan Rehimli'nin Şiiri Hakkında Görüşlerinden Seçmeler	15
Fasıl 1. BENDE TAŞA DA SEVGİ VAR	
1. Bende Taşa Da Sevgi Var	21
2. Gözümden Düştüğün Yoldan Giderim	22
3. Ruhum Vücudumda Garip Gibidir.....	23
4. Bir Türk Kızı Ağlıyordu Rüyamda	24
5. Sevgimden Tanıyacaklar.....	25
6. Gel, Sana Vatan Olayım.....	26
7. Bu Aşkın Gerçekten Başı Ağrıyor	27
8. Bu Aşkın Eceli Tamamdır Artık	28
9. Beni Al Bu Şehirden	29
10. Rüya	30
11. Oynuyor Çingene Kızı	31
12. Son Randevu	32
13. Ben ve Sen	33
14. Senli Günler	34
15. Affet	35
16. Üç Aylık Bebeğindir Daha Bu Sevgi.....	36
17. Ayrılık Var	37
18. Bu Sevgi Öyle Derttir	38
19. Tren Gider.....	39
20. Bensiz Nasıl Yaşadın?	40
21. Kaybedeceğim Seni Bir Gün.....	41
22. Benim İçin Çok Önemlisin	42
23. Sensiz Seninle	43
24. Seni Gözlerimin Yaşı Sıkacak	44
25. Biz Birbirimiz İçin Yaratılmamışız.....	45
26. İyi ki	46

27. Seni Sevmedim	47
28. Mektup Yazmışsın	48
29. Bu Sevgiyle Anlaşamadım	49
30. Zamanında Gideceksin	50
31. Sensiz	51
32. Sana Ne Kadar Sözüm Var	52
33. Seslendir Ay Zaur, Dinsin Vivaldi	53
34. Gözlerinden Bir Yabancı Bakıyor	54
35. Her Akşam İçinde Bir Umut Öldü	55

Fasıl 2. VATAN

1. Vatan Derdi	57
2. Türk'ün Masalı	58
3. Benim Tarihim	60
4. Derdimi	62
5. Savaş Tablosu	64
6. Azerbaycan Deyince	65
7. Batı Trakya	66
8. Yine Deli Gönlüm Şiir İstiyor	68
9. Bakü Denizde Bitiyor	69
10. Bağışlama, Bizi Vatan	70
11. Ben Türk'üm	71
12. Eski Bakü, Sırlı Şehir	72
13. Ben Bu Cihana Sığmayan Bir Milletin Şairiyim	73

Fasıl 3. AKLIMDA BÖYLE KALMIŞ

1. Aklımda Böyle Kalmış	76
2. Mezartaşınızın Karşısında	78
3. Büyük Annem İçin	79
4. Babam Öldüğü Gün Ölmüştü Ninem	80
5. Dedemin Atı Öldüğü Gün	81
6. Rüyada Bir Ev Görüyorum	82
7. Adımı “Terane” Koydun	83
8. Sana Yazmadığım Şiir	84
9. Nineli, Dedeli, Babalı Günler	85

Fasıl 4. GÜNLERDİR GEÇEN ÖMÜRDEN

1. Günlerdir Geçen Ömürden.....	87
2. Kan Bankası`nda Düşünceler.....	88
3. Ne Kadar Vakit Kaybettim	89
4. Ben Kadınıam	90
5. Işığa Gereksinim Duyar İnsan	91
6. İlahi. Sözdür Şiir	92
7. Ölüme Gülenler De Var	93
8. “Gözlerinin Ovarak”	94
9. Ne Var Bu Dünyada, Çekip Gidelim	95
10. Sonunda Ben De Öğrendim	96
11. Yerimi Kimseye Söyleme	97
12. Ömür İstiyorum.....	98
13. Armağan.....	99
14. Bir Damla İlişmiş Kirpiklerimde	100
15. Beni Okuma	101
16. Bir Garip Ormandayım	102
17. Kaybedersin Bu Ömrü, Bulursun Yarısında	103
18. Adam Var	104
19. Çok İnanma Dünyaya	105
20. Benim Elim Sana Yetmez	106
21. Yalnız Adam	107
22. Ben Bir Unutulmuş Ada.....	108
23. Tımarhane Avlusunda	109
24. Deli Kız İçin.....	110
25. Kendimi Çok Sıkıyorum	111
26. Kaderimi Tanrı Yazmış.....	112
27. Adımlar	113
28. Derdi Çoktur Derdimin	114
29. Sevgi De Ölümlerin Düşmanıymış	115
30. Hayat Hiçten, Yokluktan Var Olmağa Gelmehtir.....	116
31. Ben Bu Hayatı Yaşadım.....	117
32. Yutmağı Düşünme Toprak.....	118

33. “Requiem” Çalışıyordu	119
34. Karanlığa Öpücük Gönderen Kızım	121
35. Ne Kadar Şair Var, Allah.....	122
36. Ömür Avuç İçi Gibi	123
37. Sinir Hastalıkları Pansiyonunda	124
38. Aynadaki Ben Değilim	125
39. Kalem.....	126
40. El Kapılarında	127
41. Ölümünden Yakın Ne Var Ki?	128
42. Nasıl Da Yakıştık Taş Mağaraya	129
43. Anı	130
44. Dünya Yalanla Kurulmuş	131
45. Sana Yağmur Sonbaharda.....	132
46. Şiir Yazmak Heves İse.....	133
47. Şiir Yazmadım Bir Süre.....	134
47. Sergey Yesenin İçin.....	135
48. Adam Böyle Mutlu Olmaz.....	137
49. Sen Geldin, Isındı Evim ve Barkım.....	138
50. Yine Kapalı Gözlerim Uyku Peşinden Sürünüyor.....	139
51. Bir Günlük Tanrı Koynunda Olacaksın Ana Çocuğu... ..	140
52. Gökler Beni Çok Çekiyor	141

Fasıl 5. KAYISI AĞAÇLARI ÇİÇEKLEDİĞİNDE

1. Kayısı Ağaçları Çiçeklediğinde	143
2. İzmir'de Bir Çam Gördüm	144
3. Sonbahar	146
4. Yine Gelecek mi İlkbahar?	147
5. Merdekan Duyguları	148
6. Harıbülbül	149
7. Şiir Yazacak Havadır	150
8. Kış Tablosu	151
9. Sessizliğin Resmi.....	152
10 Kar Yağıyor	153
DÖRTLÜKLER	154

BİR KİTAP GAMLA YAZILMIŞ...

Dilimize getirdiğimiz, konuştuğumuz, hakkında fikir yürüttüğümüz her ne varsa, Terane Turan Rehimli "Sevgimden Taniyacıklar" kitabında onlar hakkında yazmıyor, onlardan söz etmiyor. Terane Turan Rehimli için bu hayatın gözüken anlatımsal tarafıdır; dünyanın maddesel görünümü, maddesel derkidir. Hayatı bu tür kabullenmenin inkarı onun şiirlerinde bilinçli bir sürecin sonucu değil, kendiliğinden oluşmaktadır. Dünyaya, hayata maddesel olarak değil, manevî açıdan bakmak, dünyayı ruhanî duyumla anlamak isteği bir sanatçı gibi onun varlığındadır.

Terane Turan'ın kalemi aracılığıyla şiire dönüşmüş duygular bizim içimizden bir duygu gibi, kimi zamansa bir düşünce seli gibi geçip giderler. Biz bu yaşantıları, düşünceleri gerçeklik, hakikat olarak algılamıyoruz, algılayamıyoruz. Zira, onlar bizim hissi varlığımıza, düşüncemize beklenmedik bir anda girivermektedir, aynen bir yıldırımın çakması gibi. Biz bu şimşegin sesini duyar, onun ışığını görür, ancak ne olduğunu anlayamayız. Yıldırımsa artık çoktan geçip gitmiştir bile.

Terane Turan Rehimli sıradan bir şair değildir. Esini Allah'tan gelmektedir. "Eli Tanrı eteğinde"dir, "kalbinde Tanrı'nın ışığı" var. İçimizden geçen yıldırımın yanıp sönen ışığını da kalbindeki Tanrı ışığının, irfan gözünün yardımıyla görüyor. Dünyaya basiret gözüyle bakıp onu idrak etmek dışında Terane Turan şiirini algılamamız mümkün değil. Onun şiirlerinin anlamı, içeriği de, yere, aynı zamanda, göğe bağlılığı da, her birisinin farklı şiirsel biçimlerde yaranması da, bu şiirlerden gelen "klasik" koku da, Fuzûlî misali sevgi de tüm varlığıyla Tanrı ışığına tapan, yalnız tapan değil, aynı zamanda kaplanan, ne yazdığını, neden yazdığını kimi zaman

kendisinin bile anlamadığı, içine dolanı boşaltıp rahatlanan söz adamının türküleridir.

Yüzyıllar boyunca maddeselleşmiş dünyada yaşadık ve hâlâ yaşamımızı bu kurallar çerçevesinde sürdürüyoruz. Yeryüzünün eşrefi insan maddeselleşmiş dünyanın yörüngesi dışına çıkamıyor. Tam tersi, içinden geçip geldiğimiz XX. yüzyılda, içinde yaşadığımız XXI. yüzyılda maddesel kimliğe bağlılık hayatın bozulmaz kuralıymış gibi gözükmektedir. Bu bağlılığı doğal kabul edenler, bu "doğallık" içinde kendini çok rahat hissedenler ne yazık ki, hızla artmaktadır.

Ancak "bu dünya" da soluk soluğa kalanlar, soluk alamayanlar, çekip "bu dünya" dan gitmek isteyenler de var. Biz kimi zaman her şeyin tepetaklak olduğunu, "bu dünya" nın neden bir düzene girmediğini, yaşamın nasıl böyle sürüp gittiğini düşünür durur ve şaşırırız. Ama şaşırmamalıyız. Zira cevap çok basittir. "Bu dünya" onu kabullenemeyenlerin yüzü suyu hürmetine, onun çaldıklarına oynamayanların yüzünden hâlâ kendi yörüngesinde dönüp duruyor. Dengeyi onlar kuruyor. Terane Turan şiirlerinin hayali karakteri bizim bu sonuca varmamıza yardımcı oluyor. Kanımızı iyice pekiştiriyor:

*Kimse bilmez cehennemi, cenneti,
Ne var bu dünyada, çekip gidelim.
Son bulmaz kederi, bitmez mihneti,
Ne var bu dünyada, çekip gidelim.*

Bu, maddesel olanı kabullenmeyen, kabullenemeyen, içinde manevî-ruhanî bir dünya kuran, kendi büyük sevgisiyle bu dünyanın her türlü dertlerine göğüs germeği başaran büyük harfle yazılması gereken İNSANIN - Terane Turan'ın hayali karakterinin sesidir. Bu seste maddileşen dünyanın "tükenmez üzüntü"lerine, "bitmez hüzn"lerine bir itiraz sesi de var. Ancak bu sesin temelinde nefret değil, sevgi duruyor. Yerin ve göğün sahibi ve yaratıcısı Allah'a sevgi.

Terane Turan'ın lirik karakteri bu sevginin büyüklüğünü, sonsuzluğunu anlayarak, onunla kaynaşarak gönlümüzde kendisi için bir yer ediniyor, sonsuz bir sevgi kazanıyor, adeta ruhumuzu fethediyor ve orda ruhumuzda irfan ışığı - hakikat ışığı yakıyor. Biz Terane Turan Rehimli şiirlerini okudukça onun lirik karakteriyle beraber içimiz de büyüyor, manen zenginlik kazanıyor, o şiirlerle beraber bizler de kendimizi idrak ediyoruz. Eski dönemin filozofu Aristo bunu "katarsis" - manevî arınma olarak nitelendiriyordu. Ruhu bu katarsisten geçmeyen lirik karakterin böylesi bir kanaate gelmesi, bunu ruhuna kazımayan okurun onunla anlaşması mümkün değildir. Ben Aristo gerçeğini bir de Terane Turan'ın şiirlerini okuyunca anladım:

*Görüp görmediğim bağımlı deler,
Pislik iyiliğin önünde gider,
Artık burda herkes her şeyi bilir,
Ne var bu dünyada, çekip gidelim.*

*Ordan insanlar sürgün olunur,
Yağar üzerimize nur üzerine nur.
Bizim yerimize biri bulunur,
Ne var bu dünyada, çekip gidelim.*

Terane Turan'ın sevgi şiirleri onun lirik karakteriyle gönül verip bağlandığı sevgilisi arasındaki konuşmaları, belki de ideoloji münasebetten oluşuyor. Olaylara büyük Rus düşünürü ve eleştirmeni M.Bakhtin'in söylediği gibi bakacak olursak, biz lirik karakterin "söz"lerinde onun sevgilisinin de manevî dünyasını görüyoruz. Bu şiirlerde iki dünyaya bakış karşı karşıya gelmektedir: ruhanî dünyaya bağlı insanla maddesel dünyaya bağlı insanın bakış açıları. Bu şiirlerde lirik karakter tüm kalbiyle bağlandığı sevgilisini kendi dünyasına çağırıyor, dünya insanı gibi onu algılayamıyor. Şiirin hayali kahramanı kendi sevgisine ve sevgilisine basiret,

irfan ışığından bakıyor, onun da içinde bu ışığı arıyor, onu da bu ışığın içinde görmek istiyor. Ama, galiba, bu noktada da o hayal kırıklığına uğruyor. Aradığını bulamadığı içindir ki, o bu sevgiyi kalbinde gömmekten başka bir yol bulamıyor:

*Adımı kalbinden silip giderim,
Beni gözlerinde saklarsan yeter.
Senin hasretinle ağladığımın
Bir tek damlasını ağlarsan yeter.*

*O kazılmış mezar benim olacak,
Hatırla, en azından adresimi bil.
Ben asla bir yerde garip olmadım,
Nerdeysem, orası vatanım değil.*

Şiirin kahramanı kendi sevgisiyle ülviyyet makamındadır, her türlü maddî, cismanî beklentilerden uzaktır. Onun kalbi vuslata ulaşmak arzusundan çok, hüsrana ateşinden kuvvet alıyor. Sevdiğinin özlemiyle yanıp tutuşmak ona vuslat şerbeti kadar, belki ondan da çok zevk veriyor. O, sevgi dolu kalbinin hüsrana ateşinde yanıp kavrulmasıyla daha da mutlu oluyor. Bu, Mecnun misali bir sevgidir. Mecnun:

*Yâ Rabb, belayı aşk içre kıl aşına beni,
Bir dem bela-yı aşktan etme cüda beni.*

diyorsa, Terane Turan'ın hayali kahramanı:

*Kıyamadım senin kalbini söküm,
Bahtımı doğradım, sana baht dikim,
Sevmedim vüsaltın resmini çekim,
İçimde hasretin izini sevdim.*

Onun şiirlerinde Fuzûlî'nin soluğu duyuluyor. Çoğu zaman bu tür karşılaştırmalar çağdaşımız olan şairin sanatının değerini yükseltmek amacıyla ve sırf söz olsun diye söylenir. Ancak Terane Turan'ın şiirlerini okurken onun şiirinin Fuzûlî'den Ramiz Rövşen'e kadar Azerbaycan şiirinin geçtiği tarihî gelişme sürecinin düzenlilik temelinde çoğalması

hakkında kesin kanaat geliyoruz. Terane Turan'ın lirik kahramanı kendi saflığı, temennasızlığı, ruhanî dünyaya bağlılığı, kısacası, ulviyetiyle Fuzulî kahramanlarının ruhunu yaşıyor.

Şairin hayalî karakteri ne kadar, saf, temiz, gösterişsiz ise de, aynı zamanda bir o kadar da entelektüeldir. İçi Allah sevgisiyle dolup taşan olan bu kahramanın başı göklerde, ayağı yerdedir. O, vatan aşkını, yurt sevgisini Allah'a karşı duyduğu sevgi kadar ulvî makama kaldırmasını biliyor. Biz Terane'nin büyük vatan, Türk Dünyası'na olan sonsuz sevgisinin içtenliğine, samimiyetine inanıyoruz. Samimiyet Terane Turan Rehimli şiirinde onun kişisel üslubunu pekiştiren bir özellik olarak görülmektedir. Şiirlerine yansıyan vatan, Türk Dünyası sevgisinde hiçbir sahte duyguya, yapmacıklığa rastlayamazsınız. Zira, şiir olgusuna dönüşen sadece lirik kahramanın tamamen doğal yaşantılarıyla ilgilidir. Ancak Allah'ına bu kadar bağlı olan vatanına, yurduna, Türk Dünyası'nın büyüklüğüne, azametine böyle derin ve koşulsuz sevgisi duyabilir.

Terane Turan şiirinin irfan katı bize şunları söyler. Fuzûlî'nin şiirlerini severek inceleyen Lale Hanım için (Füzûlîşinas Lale Alizâde) bizim düşünürlerden birisi "Fuzûlî'nin Kızı" demişti.

Terane Turan'ın şiirlerini okuduğumuz bu konuda azıcık düşündüğümüz zaman biz de şaireyi "Fuzûlî'nin Kızı" gibi görüp idrak ediyoruz. Fuzûlî şiirinin tadını-tuzunu taşıyan şiirsel söz sahibi gibi bu adı onun taşımaya manevî hakkı olduğuna, başkalarını diyemem, ben kalben inanıyorum.

Onun şiiri zengin anlam, düşünce ilkelerine sahiptir. M.Bakhtin'in tabirince, biz buna "polifonik içerik" - diyoruz.

Şairin şiirlerinin incelenmesi bir az zormuş geliyor ilk başta insana. Fakat ne kadar paradoksal gözüксе de, kolay

okunmaktadır. Bu şiirlerin garip bir yaptırım gücü var. Okurun hayalini çekip beraberinde götürüyor. Bu hayalin sınırları belirsizdir, ufuklara doğru uzayıp gidebilir. Gerçeğe sadakat duygusu, ona tam samimi ilişki, gerçekliği tüm yönleriyle şiirde evirip çevirip özetlemek becerisi Terane Turan şiirinin şiirsel bütünlüğünü gözler önüne sermektedir. Biz buna sanatçının şiirin felsefi katı-felsefi doğası diyoruz. Bu noktada onun şiirinin Ramiz Rövşen şiiri ile ruhsal bağlılıkla birleştiğini düşünüyoruz. "Fuzûlî'nin Kızı" bu noktada R.Rövşen şiirinin başarılı takipçisine dönüşüyor. Konu o değil ki, Terane'nin kimi şiirlerinde R.Rövşen şiirinin doğrudan etkisi gözükmemektedir. Örneğin, onun

*Şeytan eleğinden şüphe elenmiş,
Doğrular el açmış, gerçek dilenmiş.
Tutup kaldırdığın kol şüphelenmiş,*

mısraları R.Rövşen'in:

*İrkilir esen rüzgardan,
İğrenir açan çiçekten.
Kendi başına mesh çeken
Yerli elden korkuyor kişi*

- mısraları ile hem doğrudan, hem de dolaylı paralellik oluşturmaktadır. Konu o değil ki, R.Rövşen şiirinin "kilidi ve anahtarı" fonksiyonunda bulunan "ölüm" sözü (K.V. Nerimanoğlu) Terane Turan şiirinden de kırmızı bir çizgiyle geçer ve bu kelime şair-yazarın sanatında birinci halde kendi irfani bağlamında – hayali karakteri Hakk'ın dergahına - Allah'a kavuşturacak yol olarak görülmektedir. İkinci halde, ölüm sözü ve isteği zamanın sosyal adaletsizliklerine itiraz ruhunun göstergesidir. Konu aslında bu da değil. R.Rövşen geleneği Terane Turan Rehimli şiirinde edebî etki seviyesindeymiş gibi gözükmemektedir. Edebî etki zamanı yenilikçilik gözükmemektedir. Şairin şiirleri geleneğe yenilikçi münasebetin uygulamasıdır. R.Rövşen şiirinden

T.Turan şiirine etki eden yalnız şiirsellikten gelen kelimenin sınırsız anlam yüküdür. O geleneği mükemmel benimseyerek kendisine ait olan şiirsel sözün ustası olarak "bir an ile ebediyet arasında olan zamanın sözü" ne dönüştürebilir. "Bir Garip Ormandayım" şiirinde olduğu gibi:

*Bir garip ormandayım,
Baltalar dert doğruyor.
Bende yürek ne arar
Göğsümde dert ağrıyor.*

"Sevgimden Tanıyacaklar" kitabındaki şiirlerde bireysel üslubu koşullandıran temel hususlardan biri de sanatçının içinden geçen acıların yeni şiirsel deyimde anlatmasıdır... Öyle şiirsel bir biçimde ki, bu bağlamda şiirin bizim zamanımızda işte böyle doğmalı olduğundan hiç kuşku duymuyorum.

Vatan topraklarının yüzde yirmisi işgal altındadır. Karabağ derdimiz vatan konusunu bir daha gündeme taşımış durumda. Bu konuda yüzlerce, binlerce şiir yazılmıştır. Gönlümün sevgili mahbubu benim, vatanımdır, vatanımdır, vatanım - diyen yeni dönemin duygusal şiirinden bu yana bu konuda yazılanların içerisinde kendi şiirsel soluğunu hissettirmek, zamanımızın son derece hassas (aynı derecede de ilgisiz) okurunu içlendirmek, vatana yeni bir sivil yaklaşımı ifade eden, sözün büyüüne düşürmek sanıyorum ki, pek de kolay bir mesele değil. Ancak "Bağışlama, Bizi Vatan" şiirinde Terane Turan Rehimli bunu başarmıştır:

*Başımıza ateş eden yağılarla barıştık,
Dünü çabuk unuttuk, bugüne çabuk alıştık.
Ulu Türk'ün o saf kanı haram kana karıştı,
Ölüp yere karışmadık, bağışlama, bizi Vatan.*

"Bağışla, Bizi Vatan" değil de, işte "Bağışlama, Bizi Vatan"... Şiirsel kelimenin orijinalliği, sıkleti, ağırlığı işte bu başvuru bağlamında yoğunlaşmış. "Bağışlama, Ey Vatan"

şiiirinde lirik kahramanın düşüncelerindeki ideoloji içerik bizi kendimize döndürür, kendimize, sapıklığımıza eleştirel bakış biçimlendirir. Vatan oğlunun içindeki vatansızlık ve bundan yaranan belalarımız da, ruhumuz ve düşüncemiz de, kısacası çelişkili doğamız ve eylemlerimiz bu şiirde ressam resmî nasıl çizerse işte öyle çizilmektedir. Fakat şairenin sivil tutumu net: içimizdeki düalizmi eleştiriye, vatan sevgisini tutuştırmağa yöneltmiştir tüm gücünü.

Terane Turan'ın imzası Azerbaycan okurları tarafından iyi bilinmektedir. En bilinen edebî yayın organlarımız - "525 – ci Gazete", "Edebiyat Gazetesi", "Azerbaycan", "Kredo", özellikle gençlerin sevgilisi olan "Yıldız" dergisi onun şiirlerine büyük kalp genişliğiyle yer ayırmaktadır.

2007 yılında Tarane Turan Rehimli, Azerbaycan okurlarının karşısına "Derdin Fısıltısı" isimli kitabıyla geldi. Bu, onun ilk şiir kitabıydı. Edebî ortamda şaire kendi kişisel uslubunu bu kitapta toplanan şiirleri ile bir kez daha teyit edebildiği kanısındayım. "Sevgimden Tanıyacaklar" şiirler kitabı Tarane Turan'ın Türk Dünyası'na ilk tanıtımıdır. İnaniyorum ki, içinde taşıdığı ve zaman zaman şiirsel kelimenin yardımıyla bizlere ulaştırdığı Türk'ün tarihi varlığına ve bugününe büyük muhabbet hissi, sonsuz vatan ve millet sevgisi, şiirsel ilhamının tükenmezliği büyük okur çevresinde ona sonsuz sevgi kazandıracak,

Bir kitap gamla yazılmış,

Beni okuma, okuma -

diyen şairin şiirleri geniş kapsamlı Türk okurlarının kalbini fethedecektir.

Tayyar SALAMOĞLU
Filoloji Doktoru, Profesör

Azerbaycan'ın Değerli İlim ve Sanat Adamlarının Terane Turan Rehimli Şiiri Hakkında Görüşlerinden Seçmeler

Şiir ışıktır, bense o ışıktan gördüm Terane'nin şiirlerinde.

*Şiir itiraftır, bense içten, kırılğan bir kalbin itiraflarını
gördüm Terane'nin şiirlerinde.*

*Şiir insana, toprağa, yaprağa, taşa sevgidir, bense o
sevgiyi gördüm Terane'nin şiirlerinde...*

*İşığ, sevgisi, itirafla uzaklardan gelen, uzaklara giden
nağmelerdir Terane'nin şiirleri.*

Akif SAMED
Şair-Yazar
Ocak 1990

Terane Hacılı (Rehimli T.T) dikkatimi genç şair ve edebiyatçı olarak artık doksanlı yılların başlarından itibaren çekmiştir. Onun çeşitli gazetelerde, dergilerde, basın kuruluşlarında yayımlanan şiirleri, makaleleri, araştırmaları bende edebî hayatımızda aktif çalışan genç, yetenekli edebiyatçı izlenimi yaratmıştır. Terane'nin şiirleri özgünlüğü, özellikleriyle, günümüz ağırlarını, acılarını okurlara ulaştırmasıyla seçilir. O, edebî hayatını başarıyla sürdürmektedir.

Prof.Dr.Kemal TALİBZADE
Akademisyen
26 Şubat 1998

Terane Hacılı'nın (Rehimli T.T) sanatsal yaratıcılığını henüz onun öğrencilik yıllarından biliyorum. Oçerk, röportaj ve makaleleri ile iyi tanıştığım telebemin ilk şiirlerini okurken onun şiirsel yeteneğine inandım. 1990 yılında N.Tusi adına ADPU-nun «Genç Öğretmen» gazetesinde yayımlanan dört şiiri “Dünya Henüz Sana Vakıf Değilim”, “Bu Yağmur Yağmura

Benzemiyor Artık”, “Sensiz”, “Geçen Günlerim” edebî-bilimsel çevreler tarafından büyük ilgi gördü. Bundan sonra Terane’nin şiirleri ülkenin çeşitli basın organlarında yayımlandı ve okurlarıyla buluştu. O, kaleme aldığı konuyu kalbinin ateşiyle, ilhamının sıcaklığıyla ısıtmağı biliyor, herkese yakın olan hisleri kendine özgü şiirsel dille okurlarına iletiyor.

Doç.Dr. Firuze MEMMEDLİ
Şair, Araştırmacı
1998

Masamın üzerindeki şiir kitabından asıl sanatın “kokusu” geliyor. Terane Rehimli’nin (Turanın-T.T) “Derdin Fısıltısı” isimli şiir kitabını okuyorum. İnsana düşünmeğı tavsiye eden bu isim altında şair kendi okurlarına “dertlerini fısıldar”, hem de ne az, ne çok, bir kitap hacminde. Fakat kitabı okuyunca görüyorsun ki, bu fısıltılarda, yüksek sanatkarlıkla yazılmış bu şiirlerde derdin çığığı var, öfkesi var, itirazı var... Şair bu çığığı, öfkeyi, itirazı kendine özgü yumuşaklık, incelik ve ustalıkla okurlarına ulaştırmasını biliyor. Şair kendi okuruna söylemek istediğini mısraların anlamına öyle bir içiçe geçiriyor ki, fakat arif okur onu duyuyor, zevk alıyor ve ruhsal, kalbsel zenginleşiyor. Terane Rehimli’nin şiirlerinde yaşadığımız dönemin ağır acıları dolgun bir biçimde söylüyor. Terane Rehimli’nin böyle şiirlerini okurken hissediyorsun ki, şairin derdi sevincinden büyüktür. Bu derdinse türlü-türlü dertleri vardır: Toprak derdi, sevgi derdi, tımarhane bahçesindeki deli kızın derdi, hatta derdin kendisinin “derd”i... Bütün bu dertlere şairin kendisine özgü, eşsiz bir sanatçı tavrı var.

Terane Rehimli’nin şiirlerini okudukça bir daha inanıyorsun ki, şairlik ilhamdır, özel nimettir. Daha net ifadeyle, Allah’ın verdiği nimetlerden en önemlisi, Yaratıcı’nın insan kalbinde yaktığı ışıktır. Her defasında bu şiirleri okuduğumuz zaman bu şiirler hakkında bende yeni fikirler, kanaatler oluştu. Zannediyorum, bu kitaptaki güzel, sanatsal yönünden dolgun, sanatkarlıkla yazılmış şiirler hakkında

söylenen fikirlerin kendisi ayrıca bir kitap olabilir. Türk tefekkürünü süzülüp gelen, Türk gayretiyle yazılmış bu şiirsel inciler hem de milli belleğimizi tazeliyor, bizi uzak tarihi geçmişimizden, atalarımızdan miras kalan yüksek değerleri - yüce maneviyatı, vakarı, temkini, sadakat hissini ... kaybetmemeğe çağırıyor.

Balaş AZEROĞLU

Halk Şairi

Temmuz, 2006

Sayın Terane Hanım, sizin "Derdin Fısıltısı" kitabınızı okudum, şiirler çok hoşuma geldiği için bir de dikkatlice okudum. Şiirlerdeki fikir, estetik biçimi belli ediyor ki, şiirler sanatkarlık kaleminin ürünüdür. Bu "fısıltılar"ın gelecek kitaplarınızda daha yüksek sesle ortaya çıkacağından eminim. Onu sadece okurlarınız değil, tüm halkımız duyacak.

Sayın Terane Hanım, bu sanat yolunda size yeni yeni başarılar diliyorum.*

***Balaş Azeroğlu'nun Terane Turan Rehimli'ye mektubundan.**

Hassas duyumlu, zarif ve ince tabiatlı Terane Rehimli (Turan-T.T) hünerli bir sanatkârın - Akif Samed'in "keşfi"ydi... O, Terane Rehimli'nin başarısından başarıya yükselen şair kaderini görüyordu.

Keşifti, gerçekten de büyük bir keşifti Terane Rehimli'nin şiirleri. Onu söz sanatına ülkü, inanç ve itikat getirmişti. O, hayatı, yaşam biçimi ve diğer özellikleriyle bir bütün olarak görüyor, iç dünyasında, manevî aleminde sevincin ve hüznün, mutluluğun ve gamın, umudun ve umutsuzluğun sesini - fısıltılarını duyuyor, bunun sonucunda da derin sosyal şiirsel anlam ortalığa çıkıyordu. Şair gerçekliğin büyük, allı pullu öznelere yazmıyor. Zira o, sıradan bir olguyu, küçük bir ayrıntıyı, ya manzarayı herkesin gördüğü biçimde yazmıyor, özele inerek insanlar üzerinde sürekli bir etki uyandırıyor.

Terane Rehimli hiç çekinmeden yazıyor, ama yetenekli, fikrîsel-estetik zevklidir, güçlü duyuma ve anlatım özelliklerine sahiptir. Bireysel sanatsal uslubu hemen seçilen Terane Rehimli şiirlerini basit ve samimi yazıyor, şiirsel isteğini canlı, gerçekliğin kendisine benzer bir biçimde ifade etmesini biliyor. Bu yetenekli şairin yaratıcılığını koşuklar, üçlükler, dörtlükler, ata sözleri, çeşitli deyimler ve duyumlar, kısacası tüm sözler harekete geçiriyor. Doğal edebî kimlik - Terane Rehimli şiiri hislerle, varlıktan alınan, düşüncede, fikrî-manevî alemde toparlanan izlenim ve gözlemlerle zengindir. Bu yüzden de ta başından halk ve vatan sevgisinin renkleri benzersizliğini, doğanın harmonikliğini, insanın insan olarak anlamı bu şair felsefî-psikolojik lirik yönlü şiirlerinde daha güçlü, daha orijinal ifade etmesini biliyor. Çağdaş edebî ortamda Terane Rehimli kendi yeri, kendi konumu olan yetenekli sanatkardır. Onun konular, lirik imgeler alemi, sık seçilen, kolay tanınan bireysel sanatsal üslubu vardır. O, sanatsal eser yazdığı zaman zevki, isteği, idraki-eğitici değeri öngörüyor.

Prof.dr.Abbas HACIYEV
2008

Terane Rehimli kompozisyon, deneme yazarıdır, hem de "Büyük Neslin Değerli Yادigarı» adlı monografisinin üzerinde yıllarca çalışarak ortaya koymasını bilmiştir. Edebiyatımıza doksanlı yıllarda gelen genç şairin şiirsel dünyasının özellikleriyle Hüseyin Arif, Nusret Kesemenli, Balas Azeroğlu gibi şairler tarafından yüksek değerlendirildi.

Şair sanki her bir şiirinde, hatta her bir dizesinde derdi içinde yaşattığını, dertle soluk aldığını, derde büründüğünü ifade ediyor. Şaire göre, dert arkadaş, ölüm ise teselli olarak kabul edildiğinde insan yalnızlığa bir son vermesini biliyor. Eski Türk şiirinde tipik olan iç ve dış alliterasyonlar Terane Rehimli'nin şiirlerinde kabarık şekilde kendisini belli ediyor. Şiirsel deneyime dayalı Terane Rehimli'nin şiirlerinde zengin kafiyelemler kendisini hemen belli ediyor; taşlanan-yaşlanan-

tuşlanan-başlanan; duymadılar-doymadılar-koymadılar... Yazarın yarattığı bu kafiyelerde assosyatiflik ve alliterasyonun sentezine, hem de onların metinle uyarlanmasına rastlamaktayız ki, bu da şiirin akıcılığını, duygu yükünü yükseltmeğe yetiyor.

Araştırmalar gösteriyor ki, şairin şiirinde ayrılık, hasret, dert, üzüntü, keder, ölüm, ölmek, karanlık, zulmet, gurbet gibi kelimeler daha belirgindir. Hiç kuşkusuz bu, onun şiirlerinin ana hattında duran dertle, derdin fısıltısıyla ilgilidir. İlginçtir ki, bu husus Terane Rehimli'nin çalıştırdığı frazeoloji deyimlerde (elleri kana bulaşmak, gözden düşmek...), metaforlarda (renkli dert, sakat hatıralar...), frazeoloji birim ve deyimlerin sentezinde (Kanı yerde kaldı bu zavallı aşkın - kanı yerde kalmak, zavallı aşk), hem de kendisinin yarattığı teşbihlerde (Ölmüş muhabbetin mezartaşı gibi...) ve mubağalarda (kederim damladan ummana döndü...) kabarık bir biçimde gözükmektedir.

Terane Rehimli'nin şiirlerinde kullanılan eski sözler (karı, koca, yağı, suç ...), çelişkili metaforlar (arzuların kolu, sabahları saçını tarayan esinti...), antitezler (gerçek-yalan, dirilmek-ölmek, ışık-karanlık ...) ve diğer uslup araçları da şiirselliği güçlendirmek için önemlidir.

Prof.Dr. Azizhan TANRIVERDİ
2008

*-İlk kitabım dahil her yeni kitabımın
yayına hazırlanmasında emeği geçen hayat
yoldaşım Zaur Rehimli'ye teşekkürlerimle-*

Terane Turan REHİMLİ

Fasıl 1

BENDE TAŞA DA SEVGİ VAR

BENDE TAŞA DA SEVGİ VAR

Yine gözlerim üşüdü,
Bakışların nasıl soğuk.
Ateş dilini don vurmuş,
Sözlerinde sıcaklık yok.

Kirpiğinden buz asılmış,
Saçlarına kar serpilmiş.
Sanki senin dudağınla
Kışın yanağı öpülmüş.

Fena üşüttün ruhumu,
Yüreğin buz, ellerin kar.
Üzülme böyle soğuksun,
Bende taş da sevgi var.

GÖZÜMDEN DÜŞTÜĞÜN YOLDAN GİDERİM

Beni tanımadın, küçük fıdandım,
Zamansız yıktılar, gölgem olmadı.
Büyük ağaçların kütüğü vardır,
Bir kütük boyunca izim kalmadı.

Sen nerden bilesin soğuk mu bana,
Ruhun kıyafeti çoktan çürümüş.
Öyle dert vermişsin, ağırdır bana,
Beni yarınların derdi bürümüş*.

Ne dertler çıkacak Hakk karşısına,
Böyle ayrılıklar derttir Allah'a.
Gözümde düştüğün yoldan giderim,
Seni aramaya giderim daha...

* bürümüş: sarmış

RUHUM VÜCUDUMDA GARİP GİBİDİR

Yerini buldum ki, gelip diyeyim,
Tekrar görüşüne gelmeyeceğim.
Ruhum vücudumda garip gibidir,
Artık bu vücudu giymeyeceğim.

Adımı kalbinden silip giderim,
Beni gözlerinde saklarsan yeter.
Senin hasretinle ağladığımın
Bir tek damlasını ağlarsan yeter.

O kazılmış mezar benim olacak,
Hatırla, en azından adresimi bil.
Ben asla bir yerde garip olmadım,
Nerdeysem, orası vatanım değil.

BİR TÜRK KIZI AĞLIYORDU RÜYAMDA

Beyaz elinde kır çiçeği demeti
 beyaz çadırın yanında
 Bir Türk kızı ağlıyordu rüyamda ...
 Uyanıp saate baktım,
 dondu kaldı yelkovanlar.
 Telefona uzandım
 eski numarayı aramak için,
 uyuşmuştu parmaklarım.
 Telefon açamadım sana.
 Giyinip evden çıkmak istedim
 Gördüm gitmek istemiyor ayaklarım.
 Anladım ki, artık çok geç,
 Bildim artık yoksun.
 Gece zar zor geçti ...
 Şimdi nasıl bakayım sabahın yüzüne?
 Rüyamda ağlıyordu Türk kızı,
 Beyaz elleri göğsünde,
 beyaz çadırın yanbaşımda.
 Düşmek istedim seni
 beyaz çadırdan çıkarıp
 mezara götüren tabutun izine,
 Anladım ki, artık çok geç.
 Kaderine geç kaldığım gibi
 Son yolculuğuna uğurlanmana da geç kaldım.
 Şimdi fikrim yollarda, bakışım donuk ...
 Yine bir yerlere geç kalıyorum
 elimde resmin bulunan nekrolok* .

* nekrolok : taziye

SEVGİMDEN TANIYACAKLAR

Kimi insanların izi kalacak dünyada,
Kimi insanların gözü.
Kimi insanların mezarı anlatacak
kim olduğunu,
kimi insanların sözü.
Herkes isteyecek ismi anılsın,
unutturacak yüzyıllar.
Yıkılacak yalanlarla
yükselen sahte konaklar.
Her şeyi bilecek insanlar,
Bildikçe kınayacaklar.
Ateşler yakılacak
suçlu geçmişe.
Sadece kelimeleri seçip ayıracaklar,
Bir de ... Beni...
Beni, sevgimden tanıyacaklar.

GEL, SANA VATAN OLAYIM

Artık hiç birşey bekleme,
Neyim kaldı ki, böleyim.
Bu vatan sana yanmadı,
Gel, sana vatan olayım.

Gel, kapatalım gözünü,
O hasrete doğru bakma.
Gidelim, gurbet yolundan,
Yol bulup öteye çıkma.

Kendime gerek olmadım,
Keşke gerek olsam sana.
Bir yer ayır öldüğünde,
Gömüleyim ah, vatana.

BU AŞKIN GERÇEKTEN BAŞI AĞRIYOR

Senin selamını bastırmak için,
Üstüne bir selam atıp giderim.
Bu aşkın gerçekten başı ağrıyor,
Derin uykulara yatıp giderim.

Sakladılar hep içinde derdini,
Sözlerin dilinde öyle kal şimdi.
Sana katlanan sabrıma mezar yok,
O sabırla yaşa şimdi, öl şimdi.

Kanı yerde kalmış zavallı aşkın,
Onun çılgınlıklarını biz duymayalım.
Ne kadar söz verdik birbirimize,
Bu kısa ömürde sözden doymayalım.

BU AŞKIN ECELİ TAMAMDIR ARTIK

Bu aşkın eceli tamamdır artık,
Sen git, ellerini kana boyama.
Artık teselliler, ümitler bitti,
Ne kendini incit, ne beni yorma.

Şimdi hislerime öyle don vurmuş,
Güneşin içine koysan erimez.
Kalbime onca dert biriktirmişsin,
Artık yüreğime sevgi yürümez.

Gözünün içinde mezarlar gördüm,
Bu dar mezarlar girmez rüyama.
Bu aşkın eceli tamamdır artık,
Sen git, ellerini kana boyama.

BENİ AL BU ŞEHİRDEN...

Beni mutlu etmek hiç istemez büyük hüner,
Baharda çalılarda küçük menekşe göster.
Onu gördüğüm anda gökten saadet iner,
Kokusunu duyduğum zaman hasretim diner.

Beni al bu şehirden, götür uzak dağlara,
Dağılsın bu doğanın saflığı ruhumuza.
Biz hayran olalım ki, bahçelere, bağlara,
Bu yaz da girsin bizim hep tatlı rüyamıza.

Gülleri, çiçekleri uzaktan seyredelim,
Meshetsin yaz meltemi sabahları telimize.
Ayağımız altında ezilmesin bir çiçek,
Ovaların şafağı nur saçsın gönlümüze.

Harman çizgili kuşlar kaplasın çevremizi,
Tarlalarda otların kokusundan mest olasın.
Kardelen önünde diz çöküp koklayasın,
Sonra da kırmızı gülün hayaline dalasın.

Dereler çölden geçsin, ulaşınsın kaynağına,
Bereketli toprakta gözüksün tırmık yeri.
Gökte uçan turnalar usul usul salınsın,
Bizler unutalım tüm söylenecek sözleri.

Uzatalım her anı, gel doymayalım yazdan,
Papatyalardan arıların doymadığı gibi.
Bırak özlesin, üzülsün, hasret kalsın biraz da
Bize şehirdeki ev, bizi duymadığı gibi.

20 Nisan 2010

RÜYA

Çadırımın önünden geçti beyaz atlı adam,
Beni gördü duraksadı, çekti başını atın.
Bir demet menekşe attı ayağımın altına,
Almadım, utandım söyleyeceklerinden halkın.

Gitti gündüz dinçliğim, geceler kaçtı uykum,
Çadırdan gizlice seyrettim boyunu posunu.
Öyle anlamlı baktı, ısındı yüreğim, ruhum,
O yiğidin gözlerinden kaderimi okudum.

Ansızın rüzgarlar koptu, uçurumlar gözüktü,
Beyaz atıyla beraber yuvarlandı dereye.
Şimşek gibi bakışların ışığı ölüverdi,
O ilahi sevgidense iz kalmadı geriye.

OYNUYOR ÇİNGENE KIZI

Oynuyor çingene kızı,
 Ateşin titrek şavkı
 vuruyor çehresine.
 Kollarını geniş açıp sarıyor
 unuttuğu bu dünyayı,
 Bakmadan çevresine.
 Karışmış kıvrırcık saçına
 tülbentinin desenleri,
 Eteğinde sallanıyor
 sevgi dolu bakışları ...
 Oynuyor çingene kızı,
 Hayalinde neyi anmakta,
 Ateş ateş yanıyor gözleri
 Yakılan ateş gibi.
 Bu güne kadar belki en azından
 yüz kere ettiği dansı
 öyle içten oynuyor
 damarında kanı kaynıyor
 sahneye duranların.
 Dinleniyor çingene göçü ...
 Gitarın sesi gidiyor uzaklara.
 Şu an birisi
 çingene olmak istiyor
 bir çingene güzelinin
 kalbine yol bulmak için.

SON RANDEVU

Son sözü söylemek zor
sevdiğin kişiyle karşı karşıya gelince.
Burda ne sevgi vaat eden deniz var,
Ne de o denize bakarak
Söylenecek son veda sözü.
Gökte yıldızlar da yok ki, görünmüyor,
“Ayrılmayın” söylesinler bize.
Şimdi şehir bomboş, çevre ıssız,
Sokak fenerleri yasalı, hüznölü,
ağaçlar da çarpıyor göze.
Bu تنها sokakta öyle biziz:
Sen, ben ve solmuş çiçeğin
son nefesi gibi
kokan «José».

2007

BEN VE SEN

Bana göre dünyaya değer
 İlkbahar geldiğinde
 Bir demet menekşe,
 Senin için fark etmez
 bu gri şehir ya da
 koynu şelaleli yemyeşil orman.
 Bana çok değerli gelir ulu geçmişin
 en küçük bir anısı bile,
 Sana göre çok değerlidir
 bugünkü servetin,
 gelecek arzuların.
 Bana göre kutsaldır
 büyüdüğüm toprağın
 her çakılı, her taşı,
 Sana göre vatan vatandır
 Olduğun için vatandaşı.
 Bana göre bu hayat
 dert yüklü gündüzler, geceler,
 Sana göre hayat yazın,
 kışın eğlenceler ...
 Sen ve ben:
 bir aynanın iki yüzü.
 Birimiz bir atımlık fişek,
 birimiz kutup yıldızı.
 Herkesin kendi dünyası, kendi hevesi,
 Söyle, ne birleştirebilir bizi?

4 Haziran 2008

SENLİ GÜNLER

Senli günler
 Hüznü sevincinden,
 derdi huzurundan çok.
 Gözlerimden başlanan,
 gözlerinde biten ılık,
 orda karanlık yok.

Senli günler
 yalnızlıktan sevgiye
 açtığım sabah.
 Göğsümü paramparça edip,
 dilimde ölüveren ah.

Senli günler
 Karmakarışık, düğümlü.
 Sıvazlayamadığım,
 Okşayamadığım
 günler
 gamlı ve hüznü.

Senli günler
 Kabus dolu uyku,
 Irzıma sığınarak verdiğim
 kurbanlar günah.
 Senli günler...
 Aklımda kalmamış çoğu,
 Galiba affedecek Allah.

17 Aralık 2008

AFFET

Sağlığında düşünemedim
yaslanabileceğimi koynuna
Her defasında kesti yolumu
korku dolu bakışlar.
Şimdi mezartaşına sarılıp
göz yaşından sıırıslıklam dudaklarla
tuzlu öpücüklerle boğuyorum soğuk taşları.
Soğutamıyor beni taşın soğukluğu,
Taş sessizliği bile.
Gideceğim, öpücüklerimi mezartaşından
yine yıkayacak yağmurlar.
Yine esecek titreyecek,
Mezarlığın sessizliğinde zar zor duyulan
Paramparça gururumun sesi:
“Affet!”

Nisan 2009

ÜÇ AYLIK BEBEKTİR DAHA BU SEVGİ

Üç aylık bebektir daha bu sevgi,
Sütlü dudakları acı tatmamış.
Gözünde bu dünya melek gibidir,
Henüz yollarında iblis yatmamış.

Bilmez karşıdadır baharı, kışı,
Ürkek tebessümü hafiftir daha.
Arzusu, dileği dokunmaz taş,
Kalbi şişeden de zariftir daha.

Henüz umutları boşa çıkmamış,
Altın beşiktedir bebek arzular.
Gece ninnisini melekler söyler,
Her sabah uykusu hayra yazılır.

Üç aylık bebektir daha bu sevgi,
Yol alıp uzağa hasrete gider.
Henüz menziline ulaşmamış o,
El uzat, Yaradan, ol ona siper.

AYRILIK VAR ...

Ayrılık var gizli gelir ömrüne,
Hasret kefesinde seni şaşırtır.
Ayrılık var usanırsın yerine,
Ayrılık var sana şiir yazdırır.

Ayrılık var umutları solandır,
Engelli yolları durur sonunda.
Ayrılık var bu dünyada yalandır
Bütün ayrılıklar onun yanında.

Ayrılık var dertten örülen kale,
Seven yüreklerin gamlı öyküsü.
Ayrılık var köprü yapar vuslatla,
Ayrılık var ölüm ondan iyisi.

BU SEVGİ ÖYLE DERTTİR...

Yürüyüşü sessizçe,
Gelişi usul usul.
Kalbine püfür püfür
Girer, hoşuna gider.

Sessiz, sakın bilirsin,
Ağlatırsın, gülersin.
Bir çocuktur, dilersin
Öylece beşikte ölür.

Tatlı dilli, huyu yumuşak,
Kaderedir göz kulak.
Sonu olur ayrılık,
Ansızın bağrını deler.

İster baka bakına,
Yüreğine takılır,
Çok gelirsin yakına
Sana yabancı olur.

Ne halimdir, ne serttir,
Ne haindir, ne merttir,
Bu sevgi öyle derttir
Gülme, başına gelir...

10 Temmuz 2007

TREN GİDER

Tren gider.
Ninni söyler tekerlekler
gece boyu uykulu
yolları ezerekten.

Tren gider.
Peşisıra dizilen
Sitemli bakışların
Yükünü çekerekten.

Tren gider.
Gece uzun, ömür kısa,
yollar uzak.
Bir ses söyler:
Bu ninniler, bu uykular
Birer tuzak,
dön, dön gel evimize.

4 Eylül 2009

BENSİZ NASIL YAŞADIN?

Sen beni sevmeye değil,
 Sen benim hayatıma
 Güneş gibi doğmağa gelmişsin.
 Damla damla kalbime akmağa,
 İçimdeki boşluğa dolmağa gelmişsin.
 Gelmişsin gözümdeki parlayan ışığa,
 Pervane mumun peşinden geldiği gibi.
 Bu ışığın içinde düşmüşsün boşluğa,
 Yaşamamışsın bildiğin gibi.
 Takılmışsın uzun, kumral saçlarımın ağına,
 Sen şiirimin her dizesi.
 İlk buluşmamızdan on yıl geçti,
 Sen yaşa değil, her yıl sevgiye doymuşsun.
 Sana bakıp düşünüyorum
 Bana kadar olan ömrünü
 Bensiz nasıl yaşamıştın?

KAYBEDECEĞİM SENİ BİR GÜN

Kaybedeceğim seni bir gün,
Yüreğimin yağıyla yazdığım,
Sonra biriktirip yaktığım
Şiirler misali.
Acıyacak buna yürek.

Kaybedeceğim seni bir gün,
Sonra verdiğin dertleri
Dizeceğim yollarına
Çiçek-çiçek.

Kaybedeceğim seni bir gün,
Öylesine bakan gözlerim
Daha neler görecek.
Kalbimdeki mezarlıkta
Bir mezar da yeşerecek.
Kaybedeceğim seni bir gün...

BENİM İÇİN ÇOK ÖNEMLİSİN

Benim için çok önemlisin,
Suda boğulmuş adamı
Hayata döndürecek nefes gibi.
Ormanda kaybolmuş yabancıнын
Uzaktan duyduğu ses gibi.

Benim için çok önemlisin,
Ölü dünyama götüreceksin
Adım gibi, iz gibi.
Mahcup geçmişisi
Bir anlık unutturan deniz gibi.

Benim için çok önemlisin,
Gerçeğini yalanla
Süslemiyorsun diye.
Sevginle, nefretinle
Bana benzemiyorsun diye.

Benim için çok önemlisin,
Aşkın kalbimi bunca
Derin kazdığı için.
Tanrı seni bana
Yazdığı için.

Benim için çok önemlisin,
Kimseye böyle gerek
Olamazsın daha.
Nazarında kıymetimi biliyorum,
Sadece dua etmek kalıyor Allah'a.

27 Mayıs 2012

SENSİZ SENİNLE

Sana yakın olmak öyle güzel ki,
ruhunun, gönlünün sahibi olmak,
daha derinlere daldıkça dalmak.

Senden uzak olmak yine öyle güzel ki,
seninle her anı durmadan anımsamak,
fikrinde, kalbinde erişilmez kalmak.

Ömür yelkenimde sevgi rüzgarı -
Seni bilene dünyada ne gam? ..
Seninle bir âlem, sensiz bir alem.

19 Mayıs 2012

SENİ GÖZLERİMİN YAŞI SIKACAK

Sen beni unut, ben de unutayım,
Dönüp yüreğimi bir de sına.
Renkli dertlerimi sen bana bırak,
Sevgiyi al, beni böyle kınama.

Yine umut verme, sakın bir daha,
Kurumadı henüz gözümün nemi.
Rüyama da gelme, düşlerime de,
Unut batıversin yelkensiz gemi.

Meğerse dünyanın yüzü dönükmüş,
Kınama kadere ben de eğildim.
Dağlara dayandım, taşım, sabırlı,
Beni sen değıştin, böyle değildim.

Daha bu sevginin ölmek zamanı,
Göğsümden sen adlı mezar çıkacak.
Ne ah ettim, ne de andım adını,
Seni gözlerimin yaşı sıkacak.

BİZ BİR BİRİMİZ İÇİN YARATILMAMIŞIZ

Biz iki dünyanın insanlarıyız,
Birinde karanlık, birinde ılık.
İki farklı bakış, iki farklı kalp,
Biz birbirimiz için yaratılmamışız.

Benim tercihlerim yelkensiz gemi,
Senin dalgaların götürmez beni.
Bu sevda dert olur ayrılık gibi,
Biz birbirimiz için yaratılmamışız.

Kıyamam göğsümde yanan güneşsin,
Gürül gürül yanan har bir ateşsin.
Ne zaman görünüp yaz-kış birleşsin?
Biz birbirimiz için yaratılmamışız.

Benim yolumdaki herkes melektir,
Senin nazarında herkes kelektir.
Kendini kandırmak sana gerektir?
Biz birbirimiz için yaratılmamışız.

Bizler bir ruhtayız karışmayalım,
Ömür treninde kakışmayalım,
Sonu görünen yola düşmeyelim,
Biz birbirimiz için yaratılmamışız.

İYİ Kİ...

İyi ki geldin ömrüme,
Dünya körlük çektiği yıl
İnsana, sevgiye ihtiyaç gibi.

İyi ki, varsın hayatımda,
Yaşımın şahlık döneminde
Başımda bulunan altın taç gibi.

İyi ki, kaldın hayatımda,
Kışın soğukunda kalırdım belki
Işığa, ısıya muhtaç gibi.

4 Eylül 2009

SENİ SEVMEDİM

Ben seni sevmedim beni seyreden,
Sevgimle açılan gözünü sevdim.
Dilinden çıkanlar dillere düştü,
Bana demediğin sözünü sevdim.

Bu aşkın kahrına dözmek istedim
Senin kaderini çizmek istedim.
Vuslatın sırrını çözmek istedim,
İçimde hasretin izini sevdim.

Yenildim gönlümü çaldığın için,
İçime ansızın dolduğun için.
Seni sevmedim sen olduğun için,
Senin kalbindeki özümü sevdim.

MEKTUP YAZMIŞSIN

Mektup yazmışsın,
Kokusu yok, nefesi yok.
Satırların birinde bile
Kalbinin sesi yok.

Mektup yazmışsın,
İçinden belli derdi.
Bir sıcak söz bile kıymadan
Onu nasıl gönderdin?

Mektup yazmışsın,
Hissiz, duygusuz.
Fikrim öyle dolaşmış,
Kalmışım uykusuz.

Mektup yazmışsın,
Körün asası
Toprağı çizdiği gibi.
Hattat mezartaşını
Yazdığı gibi...

BU SEVGİYLE ANLAŞAMADIM

Bir göze kül üflemedim,
Derdin külünü gözüme
Üfledi yüreğim.
Bir kalbevini yıkmadım,
Kalbimin üzerine yıkıldı
Ölen arzu-dileğim.

Gücüm yettiği kadar sevdim,
Bu sevgiyle anlaşımadım.
Yolunu öğrenip bilip
Sonra sevseydim keşke.

ZAMANINDA GİDECEKSİN

Ayrılacaksın koynundan
Bu kocaman duvarların,
İhtiyarlığın senden uzak döneminde.

Gizli saklı yola çıkacaksın
Çingene göçünde,
Her şeyin yaşına yasak döneminde.

Çekip gideceksin
Seni tanıyanların içinden,
Kadın güzelliğinin Balzac döneminde.

SENSİZ

Bir garip özlemim. Bir yalnız gece ...
Kaderim iğne deliğinden geçer.
O istek, o umut dönünce hiçe
Hazan çiçeğiyim, solarım sensiz.

Kederim damlaydın bir umman oldu,
Hüsrânın usulca içime doldu.
Senden ayrılalı kaç zaman oldu,
Gamlı türküleri çalarım sensiz.

Yine bir sonbahar. Sensizlik gamı ...
Yine fikirlerim yelkensiz gemi.
Deli dalgalara döker içimi,
Seni dalgalardan sorarım sensiz.

SANA NE KADAR SÖZÜM VAR

Mezartaşı gibi soğuktun o zaman,
Ben de çiçek gibi donmaktan korktum.
Uzak durdum.
Sen de öyle gittin... aniden... çok yandım.
Durmuşuz şimdi karşılıklı ben ve mezartaşın,
Öpüp okşuyorum, işte o da soğuk.
Ama ne kadar sözüm var,
Bir bilsen,
Aynen hayattaymışsın gibi.
Yine birşeyler konuşmağa izin vermiyor bana,
O zaman soğukluğun, şimdi gözyaşım.

24 Eylül 2011

SESLENDİR AY ZAUR, DİNSİN VIVALDİ

Konuşsun Vivaldi, çalsın Zaur`um,
“Yılın mevsimleri” ruhumu çalsın.
Yine coşayım. O gizemli sesler
Yine hafif-hafif gönlümü alsın.

Yaksın simlerini o kemancı kız,
Adamlar uyusun, taşlar uyasın.
Çalsın çılgın gibi Uygur güzeli,
Aşlılar tutuşsun, Keremler yansın.

Seslendir, dönsün o günler yine,
O kafe, o kıyı, çıplak ağaçlar ...
Dolaşalım bizler doğma şehirde,
Yine yolumuzu kessin yağmurlar.

Her gün bayram edelim görüşümüzü,
Bir gecelik hasret bize dağ olsun.
Geçse de ömürden mevsimler, yıllar,
Bu sevgi bizimle bir yaşa dolsun.

Konuşsun Vivaldi, çalsın Zaur`um,
Yine geri gelsin o sıcak şubat.
Ben çekip gideyim bu soğuk kıştan,
Sen de bu şubatta bulursun hayat.

GÖZLERİNDEN BİR YABANCI BAKIYOR

Elimde bir avuç toprak olacak,
Bakarsın avcumda vatan saklıdır.
Bir yaprak kopardın zannedeceksin,
Yaralı dallarsa kanla kaplıdır.

Bilirsin ayağın altında yerdir,
Bilmezsin her tarafı kaç mezardır.
Bilirsin sonunda vardır ölmek de,
Bilmezsin yaşamın mezardan dardır.

Yüzüme bakarsın, bakışın donuk,
Gözlerinden bir yabancı bakıyor.
Yaş tutmuş gözüme sen giden yolu,
Gözümdeki yaşlar beni yakıyor.

HER AKŞAM İÇİNDE BİR UMUT ÖLDÜ

*-Kendisinin yalnız olduğunu
düşünen evli kadınlara-*

Her akşam içinde bir umut öldü,
Her gece bir yeni hasret doğacak.
Ağladın kalbini boşaltmak için,
Gözünün yaşında seni boğacak.

Sana koca hergün gördün uykuda,
Hayalde baş tuttu arzun, niyetin.
Sahte saadetin dillere düştü,
Seni güldürmedi sevgi kısmetin.

Camın önünde heykele dönüştün,
Ölmüştür sevgin mezartaşı gibi.
Seni ısıtmadı ne bahar, ne yaz,
Ömrün sonbaharı, o kışı gibi.

Korudun o güzel hatıraları,
Bir dünya sevgiden sana bu kaldı.
Ne ilginç kaderdir, nikahtan sonra
İsmin evli oldu, sen تنها kadın.

Fasıl 2:

VATAN

VATAN DERDİ

Bu ömür sanki bir adak kurbanı,
Kesildi hasretin ayağı altta.
Mezar gölgeleri geldi peşimden,
Kaç nağmeler öldü dudağım altta.

Kanlı ufuklara bakmak istedim,
Karanlık geceler gözüme doldu.
Bir garip bayrağı sarmak istedim,
Kollarım havada asılı kaldı.

Fikirler zincirde, kaderler küskün,
İçimde umutlar eğri yeşerdi.
Beni öldürmedi gördüğüm pis gün,
Beni öldürecek bu vatan derdi.

TÜRK'ÜN MASALI

Sen anımsamazsın,
 Henüz yoktun o zaman.
 Doğmuştum babamın
 Altın çadır-evinde
 soyluların en güçlüsü
 Türkün soyunda,
 Oğuz ilinde ...
 Büyüdüm Korkut'u gördüm,
 Türk'ün gücünü tanıdım.
 Bir elimde kopuz,
 öbürü silahda,
 büyüyordu üzerinde
 büyüdüğüm toprak da.
 Büyük küçük putlara
 Tapıyordu o zaman
 bu dünyanın yarısı,
 Tecti benim Tanrım.
 En büyük şöhetim, varım
 Aziz Türk adıydı.
 Ben Türk'ün gücüydü,
 ya öyle inadıydı
 Vatanım büyüye-büyüye
 Varmıştı ta Bağdat'a.
 Sonra ne oldu bilmiyorum,
 İnandık düşmana, yada ...
 Türkü Türk'e saldırdılar.
 Bir de gördüm Çaldıran savaşındayım
 O savaşta bizi bize düşürdüler ...
 Ben de o savaşta öldüm.
 Sonrasını anımsamıyorum...
 Sen de anımsamazsın,
 Henüz yoktun o zaman.

BENİM TARİHİM

-Batı Trakya Türkleri'nin dilinden-

Bu toprakta dedelerim at binmiş,
Her parçası yiğitliğin izidir.
Zaferlere zafer katan yiğitler
Dünya tarihine Türk'ün sözüdür.

Benim tarihimdi eski taş mezar,
Gümölcine'deki yıkık minare,
Mora isyanında Gördes kalede
Onbinlerce Türk'e vurulan yara.

Burda ruhu vardır Mimar Sinan'ın,
Her taşı, çakılı Türk'ün yurt yeri.
Adını tarihe yazdı kanıyla
Korfu'da uyuyan Türk şehitleri.

İmana çağırır Zincirli Cami,
Bu şanlı mirası yok edenleri.
Bu yerleri cennet edenler Türk'tür
İkinci Murat'tan, Fatih'ten beri.

Bombalandı zaman zaman kale, burç,
Durmadı yine de düşman hamlesi.
Mağrur mağrur asıra meydan okudu
Tembi`deki Hasanbaba Tekkesi.

Meton kalede ihtişamla yapılmış,
Deniz gücü Bayezid`in anıtı.
Sultan Süleyman'ın Beyaz Kulesi
Selanik`te herkes onu tanıdı.

Yüzyıllardır yaşar Osmanlı adı,
Tarihe yakışık Türk'ün kudreti.
Varlığı sığışmaz taş belleklere,
Türk milleti - yeryüzünün kıymeti!

DERDİMİ

**Torpağımın çoğu yada dağıttı,
Ben nasıl unutam bile derdimi?
*Hasan Mirza***

Derdimin közünü kopartdı derdin,
Yine hatırladım vatan derdimi.
Erdebil, Hemedan diye ağlayan
Dedemle mezara giden derdimi.

Gamım eski gamdır, yeni biçimde,
Erivan'dan gelmiş vatan göçünde.
Ağaç gibi kök salmıştır içimde,
Koparan yok derin biten derdimi.

Ellerim göç etti, toprağım talan,
Yanan köylerimin külüdür kalan.
Taşıyamaz asla Murov, Savalan
Çılgılığı dağlara yeten derdimi.

Kim gezdi aradı, kimler ağladı,
Halk derdini diyemedi sakladı.
Acıdı haline kara bağladı
Çadırdı yılları geçen derdimi.

Sözünde olmuştur bir fayda deyin,
Bu derdi siz Beyaz Saray'da deyin.
Gizleyen bu halktan, milletten değil
Göğsümde taş olup yatan derdimi.

Oğulları kurban gitmedi boşa
Geri dönsün diye Kelbecer, Şuşa...
Götürün giderken kanlı savaşa,
Hocalı'da kanı batan derdimi.

SAVAŞ TABLOSU

Çocukları demir borulara tıkabasa doldurup
 Ağzını kapadılar,
 Kadınları soyup
 kar üzerinde kovalayarak
 ölünceye kadar dövdüler.
 Erkeklerin diri diri uzuvlarını kestiler,
 Sesi çıkanın dilini
 taş üste koyup paramparça ettiler.
 İhtiyarların karnı üstte
 Ateş yakıp
 semaver kaynattılar,
 Kadınları birbirine sararak
 yanar ateşe attılar.
 Tüfeklerin kundağı
 Süt emen bebeklerin
 sesini tümnden kesti,
 yeşil ormanlarda saklanan
 masumları öldürmek için
 Birkaç hain acele etti.
 Şehirler ev ev, sokak sokak yakıldı,
 Toprağa oluk oluk
 haksız kanlar karıştı.
 Alevler, ahlar, feryatlar bulutlara kadar gitti,
 İnsanların gözlerinde dehşet,
 Vahşet diye hayret bitti.
 On sene boyunca içimizde
 her gün kıyamet koptu,
 Savaş beynimize, ruhumuza
 «Ermeni» sözüyle yazıldı...

AZERBAYCAN DEYİNCE

Deli-deli Kür'ümdür, kavuşmuş Aras'ımdır,
Derbend'im, Borçalı'mdır, Göyçe'm, Karayazı'mdır,
Yeri göğü inleyen sesimdir, avazımdır
Azerbaycan deyince.

İkiye bölünmüşüm, öte ve beri yurdum,
Kaç yol baltalandın sen, ama ayağa durdun.
Kalk yaralı aslanım, uyan yine bozkurdum
Azerbaycan deyince.

O'dur ana dilimin muhabbet taranesi,
Tarihin ateşlerden mert çıkan karinesi.
Yaşamanın, ölmenin en kutsal bahanesi -
Azerbaycan deyince...

7 Temmuz 2009

BATI TRAKYA*

Geçiyor yüzyıllar, bilinmez yaşı,
Hüner yazıtıdır toprağı, taşı.
Türk'ün ulu yurdu, ulu kardeşi,
Batı Trakya.

Gördes kalesinin mağrur inadı,
Düşman kılıcını burda denedi.
Sultan Bayezid'in kolu, kanadı
Batı Trakya.

O cennet kokulu Kıpçak işinde,
Fatih Sultan Mehmet zafer peşinde ...
Her taş kitabenin her girişinde:
Batı Trakya.

Meriç, Gümülcine, İskeçe adı
Sanki kalbimin Aras feryadı.
Seni özleminden görüp tanıdım
Batı Trakya.

Kaybettin gayretli Sadık Ahmet'i,
Ötdü zaman, bu kavga hâlâ ötmedi.
Sen barış istedin, savaş bitmedi,
Batı Trakya.

Başın üstü yine dumandır, çendir,
Umutların hep ölümle tükendi.
Türkün kanı düşen her yer vatandır
Batı Trakya.

* Yunan - Türk savaşı sonucu bağlanmış barış anlaşmasına göre Yunanistan topraklarına katılan tarihî Osmanlı toprakları.

YİNE DELİ GÖNLÜM ŞİİR İSTİYOR

Yine deli gönlüm şiir istiyor,
 Bir sıcak kelama, söze muhtacım.
 Başka bir mevzuyu düşünemem hiç
 İyi şiir içinse derler hep açım.

Yine deli gönlüm şiir istiyor,
 Garip mezarlarda yazılmış şiir.
 Fuzûlî aşkıyla, Babek kanıyla,
 Durna teleğiyle yazılmış şiir.

Yine deli gönlüm şiir istiyor,
 Erdebil, Hemedan, Tebriz havalı.
 Kalbi paramparça bu vatan gibi
 Aras`a sitemli, vatan davalı.

Yine deli gönlüm şiir istiyor,
 Kanları, savaşı durduran şiir.
 Bu ulu milletim öç alsın diye,
 Deri davulları vurduran şiir.

Yine deli gönlüm şiir istiyor,
 İstanbul'dan bize selam getirsin.
 Yarıda kesilmiş dualar gibi
 Başka şiirleri yazıp bitirsin.

BAKÜ DENİZDE BİTİYOR

Bakü denizde bitiyor
 uçaktan bakıldığında,
 Tahran'ın ışıkları sonsuzluğa karışır,
 sayrışır uzakta, yakında.
 Rüzgarlar şehirden yeni ayrılmışım,
 sarılır boynuma özlemin kolu.
 Önümüzde hâlâ uzuyor
 dağların nöbet çektiği Tahran yolu.
 On gecedir Bakü'yü anmaktayım,
 Tahranlının gözünde ufacık şehirimi.
 Kâh sevinçten, kâh özleminden gözlerim doluyor,
 Yabancı şehrin sessizliği boğuyor kederimi,
 Sanırım, on beş milyonluk şehrin
 sessizliği de bir garip oluyor.

Tahran
Ağustos 2011

BAĞIŞLAMA, BİZİ VATAN

Seni parça parça bölüp köpeğe, kurda attılar,
Toprağını zaman zaman yabancılara sattılar.
Şerefsizler yiğitlerin gölgesinde yattılar,
Biz de dinib-konuşmadık, bağışlama, bizi Vatan.

Başımıza ateş eden düşmanlarla barıştık,
Dünü çabuk unuttuk, bugüne hemen alıştık.
Ulu Türk'ün o saf kanı haram kana karıştı,
Ölüp yere karışmadık, bağışlama, bizi Vatan.

Dağlar vurdu senin Arap, Moğol, Rus göğsüne,
Galip çıktın zor anlardan, yıkılma sen yine.
“Topraktan pay olmaz” dedin, biz de yağı düşmana
Kaç yurdu bağışladık, bağışlama, bizi Vatan.

Kıtır kıtır paylaştılar seni, Azerbaycan`ım,
Paralanmış kalbine kurban yaralı canım.
O yakasında tutuşayım, bu yakasında yanayım,
Yandığında alışmadık, bağışlama, bizi Vatan.

BEN TÜRKÜM

Ben Türküm, Trklğmle vlesi boyum var,
Oğuz gibi mert ilim, Azer adlı soyum var,
Düşman bağrını yaran sesim var, savım var,
Ben Türküm.

Türküm, Türk'ün öcünü düşmandan alacağım,
Ben Sultan Bayezid'le, Timur'la kalacağım,
Babek, Cavanşir gibi devletler kuracağım,
Ben Türküm.

Nizami, Yunus Emre kalemi ulviyetim,
Sevgi ve hoşgrdr benim gerçek niyetim.
Hatayî kılıcıdır cesaretim, kudretim,
Ben Türküm.

Tarihlere sığmayan şöhretim - Turan adım,
Korkut'un kopuzunda çalınacak muradım,
Nesimî inancında sabretmeğİ denedim,
Ben Türküm.

Süzülür gökyüzünde semazenlerim, akar,
“Cengi”yle halkı kurtaran kahramanlar çıkar.
Hnerim dildedir Doğu'dan Batı'ya kadar,
Ben Türküm.

Karabağ'da Hocalı - kanayan dert mekanım,
Çanakkale'de, Gördes'te dökülen benim kanım ...
Çok eğdin, kıramadın, tanı, düşmanım, tanı,
Ben Türküm,
Ben Türküm.

24 Mart 2008

ESKİ BAKÜ, SIRLI ŞEHİR ...

Eski Bakü, sırlı şehir ...
Kum içindedir anılar ...
Ölen geçmişle ölmedim,
Bugünüme geldim nâçar.

Güneşini severekten
Tutuşan yazında kavruldum.
Rüzgarlar da kovaladı,
Rüzgarlarında savruldum.

Hazar'ımı ayna bildim,
Şansıma ayna tutmadın.
Seni öz annem bildim,
Yavrularına katmadın.

Koynundadır yabancılar,
Yakınların uzak oldu.
Çiftkulenin kapıları
Bilenlere tuzak oldu.

İçinde büyüyen anlar
Dört bir tarafa dağıldı.
O saf dünyam uçtuğunda
Günlerim tek tek yayıldı.

Eski Bakü, sırlı şehir ...
Geri dönseydi o yıllar.
Mutlu günlere doğru
Dizerdim çiçekler, güller.

19 Nisan 2008

BEN BU CİHANA SIĞMAYAN BİR MİLLETİN ŞAİRİYİM

Bir hikmetim, hazinemde Şeyh Nizamî'nin dürrü,
Bir kitabım, her sözü açılmaz Fuzûlî'nin sırrı,
Nesimi'yim, hak yolunda soyulmuşum diri diri,
Ben bu cihana sığmayan bir milletin şairiyim.

Tarih boyunca herkese açılmıştır hep kollarım,
Paramparça olsam bile ölmemişim yine varım,
Vuruldukça sırtımdan, korumuştur beni vakarım,
Kolumda bela zinciri, her dalaletin şairiyim.

Yüz yıllardır dolup taşar sabrım benim azar azar,
Öfkem yine köpürmüştür, olmuştur Kür, Aras, Hazar.
Sahillerimden ayrı düşmüştür kış, yaz, güz, ilkbahar,
Güney, Kuzey Vatan adlı bir hasretin şairiyim.

Hani Derbent? İhtiyar tarih, sen affetme suçlarımı!
Borçalı'da Karayazı! Yel savurdu saçlarını,
Göğçe'de kimse durduramadı düşman göçlerini,
Kalbimi adeta söken bu mihnetin şairiyim.

Bir doruğum, sisi eksik olmaz asla başımın da,
 Dertlenmiştir güzelliği toprağımın, taşımın da,
 Açık kalmış yaraları Hocalı`mın, Şuşa`mın da,
 Hayalimde Harıbülbül, o iffetin şairiyim.

Bir gün gelir, öderim düşmanıma gam borcumu,
 Dedelerim kesmemiş miydi kılıcıyla her acımı,
 Nice hakanlar kaybetti yurdumda kendi tacımı,
 Bu halimi herkes bildi, bu şöhretin şairiyim.

Bilsen nasıl inanırım, o büyük zafer gelecek,
 Bir olacak Azerbaycan, siyah taşlar yeşerecek.
 Ben de diyeceğim: - işte, bu kudretin şairiyim,
 Ben bu cihana sığmayan bir milletin şairiyim!

31 Ekim 2012

Fasıl 3:

**AKLIMDA BÖYLE
KALMIŞ**

AKLIMDA BÖYLE KALMIŞ

*-Erdebil, Hemedan, Tebriz özlemini
kalbinde mezara götüren İsrail dedem için-*

Akşam başlardı “Günün Haberleri”,
otururdu televizyon önünde,
Beklerdi vatanından tek kelime,
söz duymak özlemiyle,
Takip ederdi her haberde İran'ı.
Doğduğu Erdebil,
büyüdüğü Hemedan ne ki,
sevinmişti adını bile
duyduğunda Tahran'ın.
Dinlediği tek şarkıcı vardı,
Rübabe okurken
Kalbinde isyan kopardı.
Anardı Aras'ın ötesinde
Kalan kardeşlerini,
İçin için yanarak çekerdi
kaderin hasret adlı acısını.
Çocukken ne anlardık,
dedem için bu dünyada
sevgi kucağıdır İran.
O kadar ulaşılmazdı ki,
düşünürdük bu dünyanın
ta sonundadır İran.
O yaşta nasıl anlardık
yakınken uzak olmanın
ağrısı nasıl büyüktür,

Ne de olsa Vatan derdi
 kalpte en ağır yüküdür.
 Bu yükün ağırlığını çekebilir,
 Bir “hemşehri”, bir “demokrat”...
 Öz yurdunda garip olmanın acısından,
 Azabından çökebilir,
 İşte bu yüzden
 Gam ateşine düştü dedem.
 Gözünde Tebriz özlemi
 dünyasın değişti dedem.
 Yıllar geçti, hasretin
 yabani otlar misali
 biçildiği gün geldi.
 Dikenli tel örgülerin
 geçildiği gün geldi.
 O acılarla gitti,
 Mezarına bir avuç
 Toprak dökülünce dedem,
 herkes düşündü vatanına kavuştu.
 Zaman geçti bir hayli,
 Aklımda böyle kaldı:
 Akşam ... "Günün Haberleri" ...
 Vatan özlemlili dedem
 televizyon önünde izliyor İran'ı.

MEZARTAŞINIZIN KARŞISINDA

*-Babamın ve babaannemin çifte
mezarları karşısında-*

Siz toprakta yatıyorsunuz,
Ben karşınızda ayakta dikilmişim.
Bakamıyorum mezarınıza
Yukarıdan aşağı.
Mezartaşınızla karşı karşıya
Neleri anmaktayım ...
İçim, içim yanıyor,
Avutamazsınız siz de galiba
Elinizde büyüyen bu çocuğu.

BÜYÜK ANNEM İÇİN

*-85 yaşındaki büyükkannem Tavat Hanım
babamın erken vefatını bir türlü
kabullenemiyordu.-*

Tırnakların çığır açtı yüzünde,
Kaderini dövdün durdun dizinde.
Taşa döndü yaş, asıldı gözünden,
Senin yavrun, benim babam dönmedi.

Bu kaderin durumu çok ağırdır,
Evlat derdi her acıdan ağırdır.
“Yavrum” diye hiç durmadan çağırdın,
Senin yavrun, benim babam dönmedi.

Soyun sopun kayboldu Sibirya'da,
İz kalmadı soyundan bu dünyada.
Geçti kervan, dön dedin rüyada...
Senin yavrun, benim babam dönmedi.

Gözlerinde o mezarın hasreti,
Kalbindeyse ayrılığın mihneti.
Bitti Yaratan'ın ömür müddeti
Senin yavrun, benim babam dönmedi.

BABAM ÖLDÜĞÜ GÜN ÖLMÜŞTÜ NİNEM

Gezip dolanırdı garip ruh gibi,
Dertten yanıp yanıp sönmüştü ninem.
Haberı yoktu akrabasının, yakının,
Babam öldüğü gün ölmüştü ninem.

Gözünde yaş donmuş, uyku ölmüştü,
Dilinde son defa "ah"ı ölmüştü,
Son umudu, son penahı ölmüştü,
Babam öldüğü gün ölmüştü ninem.

Göğsünde küle dönüştü sözleri,
Dövülmekten yorulmuştu dizleri.
Mezarına yol almıştı gözleri,
Babam öldüğü gün ölmüştü ninem.

Dert yağardı durumundan, tavrından,
Utanırdı bu feleğin sabrından.
Kendini gömmüştü oğul kabrinde,
Babam öldüğü gün ölmüştü ninem.

Sevgisi, nefreti ölüp gitmişti,
Gam içinde tükenmişti, bitmişti.
Ruhunu götürüp çekip gitmişti,
Babam öldüğü gün ölmüştü ninem.

DEDEMİN ATI ÖLDÜĞÜ GÜN

Dedemin atı ölmüştü o gün,
 Bu eski tüfeklerin bindiği son attı.
 Bir ömür geçirmişti at sırtında,
 Dedemin ağzında
 hâlâ o günlerin tadı vardı.
 At binen kimdi o zamanlar,
 «Volga» nın, «Jiquli» nin
 popüler olduğu günlerde?
 Sadece benim babamdı
 atın sırtındayken
 sanardı kendini Süleyman tahtında.
 Atı ölmüştü ve ilk kez ağlıyordu
 Bir bakışla herşeyi yerlebir eden
 dağdan ağır erkek.
 Dertten çökmüştü adeta
 Büyükannemin zalim bildiği ağır erkek.
 Gitmişti eski tüfekler,
 İşte bu da son at...
 Yiğitliğin sonuna yanarak ağladı
 Sonuncu atı binen son adam.
 Sonra kimse göremedi dedemin gözyaşlarını
 Ölünceye kadar göz pınarları içinde çağladı.

RÜYADA BİR EV GÖRÜYORUM

Her gece rüyamda bir ev görüyorum,
 Rengi solmuş balkonu,
 simsiyah basamakları,
 çürümüş sürahileri
 dil açıp beni çağıran
 tuğladan yapılmış basit bir ev.
 En erişilmez duyguları,
 en kırılgan anıları
 koynunda besleyen bir ev.
 Her gece rüyamda bir ev görüyorum,
 Eğilmiş çatısını yosun kaplamış,
 Uçuk balkonunda tek sütun kalmış.
 Belki yoldan geçen garip yolcu da
 Durmuş bu garip evin haline ağlamış.
 Her gece rüyamda bir ev görüyorum,
 Artık kalbimin gamını taşıyamıyorum.
 Dedemin, büyükannemin, babamın ruhu
 Serseri bir biçimde dolaşır yine âlemi.
 Her gece, her gece yine görüyorum,
 Pencereye çarpan o dut ağacı
 Kesilmiş, el kadar kütüğü kalmış.
 O mutlu günlerin anıtı gibi
 O ev uzaklarda hayale dalmış.
 Her gece rüyamda bir ev görüyorum ...

ADIMI “TERANE” KOYDUN

-Anneme-

Adımı "Terane" koydun,
 Büyükannemin okuduğu
 Maniden, ninniden
 kırılğan ruhuma akan
 taranelerle büyüdüm.
 Renginden, biçiminden değil,
 taranesinden tanıdım
 ormanı, çınarı, söğütü.
 Tarane-tarane belleğimi tazeledi
 Nehrin, şelalenin, çeşmelerin öğütü.
 Adımı «Terane» koydun,
 Yıllarca yaşa doldum,
 Yine taraneleştım.
 Bir zaman kaybettım büyükannemi,
 Çeşmeyi, söğütü ...
 Şimdi de bakıp görüyorum
 Zaman teraneyle akıyor,
 Göğün yağmuru, karı da
 yere taraneyle yağıyor.
 Her kalbin nefretini bir tarane üretiyor,
 Bu dünyanın öfkesini, kinini de
 taraneler soğutuyor.

30 Temmuz 2012

SANA YAZMADIĞIM ŞİİR

-Annem için-

Sana yazmadığım şiir
Yıkacak içimden beni.
Öldüğümde ruha dolup
Çıkacak içimden benim.

Boynumda hak gideceğim,
Bu toprak, taş bilmeyecek.
Bağrında sevgi bulduğum
O yaz, o kış dönmeyecek.

Yere girecek gözümde
Dostlarımin dönük yüzü.
Arayacak benden sonra
Ruhum sana uygun sözü.

Sana yazmadığım şiir
Gizlice inecek kabre*.
Sen de ağlamayacaksın
Doğmadan ölen bu şiire.

* kabre: mezara

NİNELİ, DEDELİ, BABALI GÜNLER

Saçımızı dağıtırdı yaz meltemi,
Yapraklarda birikirdi şebnemi.
Saçımızda demet demet çiçekler,
Bize gülümserdi hoş gelecekler.

Korkutamazdı bizi o yağmur da,
Şimşeklerden yere inen o nur da.
Bir gün esip geçerdi rüzgarlar,
Sevinç dolu yemyeşil ilkbaharlar.

Hayrandık sağnağı, seliyle yaza,
Yaz yaza benzerdi, güzlerse güze.
Kışın kendi tadı, kokusu vardı,
Masallı, şekerli uykusu vardı.

Şirindi, şekerdi ömrün her anı,
Düğün-bayram sanırdık bu dünyayı.
Nineli, dedeli, babalı günler,
Sanırdık görürüz hep bu rüyayı.

Ne tatlı rüyaydı, uyandık bitti,
Duygular ansızın çekti ve gitti.
Geçti ömrümüzün baharı, kışı,
Kaldı teselli için üç mezar taşı.

3 Mayıs 2010

Fasıl 4:

**GÜNLERDİR
GEÇEN ÖMÜRDEN**

GÜNLERDİR GEÇEN ÖMÜRDEN

Günler geçti ömürden
saat ibreleri gibi ağır ağır,
Bu günlerin hepsinden
Bir çift hasretli göz bakıyor.
Arzular geçiyor usul usul
benim garip kaderimin
sağından, solundan,
Tutup saklayamazsınız biliyorum
Geçip giden arzuların
Birinin de kolundan.
Yıllar balık misali
Kayıp düşüyor elimden.
Yine bu oda,
yine yalnızlık ...
Yine de bekliyorum
dilimi yakan söz
ne zaman çıkacak dilimden.

KAN BANKASI'NDA DÜŞÜNCELER

Kan kokusu çökmüştü
 zemine, tavana.
 Duvarlarda kan donduran görüntüler ...
 Umutlar, sonra da dualar yıkılıyordu
 pencereden öteye.
 Yüz-gözünden okumak oluyordu
 adamların içindeki feryatları, figanları,
 Kansız bir biçimde seyrediyordu felek
 kana muhtaç olanları.
 Hastaları ziyaret eden doktorun
 yüreğinin kanı kaçmıştı,
 Talasemiya, hemofili adlı dertler
 kan için yaman acıkmıştı.
 Ölümün peşinden giden kaderler
 ecelin bir adımlıktan,
 dikilmemiş umutlar yeşeriyordu
 “Kan Bankası”nın yakınında.
 İlahi, bu nasıl bir terazi?
 Burda mezarlık, kan var terazinin kefesinde.
 İlk kez derdin rengini gördüm
 dert bilmeyen bir bebeğin nefesinde.

10 Temmuz 2007

NE KADAR VAKİT KAYBETTİM

Ne kadar vakit kaybettim
çocuklukta, gençlikte,
Ne kadar boşuna vakit.
Şaşkınlıklar, yanlışlar,
birkaç hata yüzünden
ömrümü harcadım.

Ne kadar vakit kaybettim
yaşamağı öğreninceye kadar.
İnanca, ülküye ulaşınca kadar,
Yüksek sesle-boştan çıkınca,
Hayatın karmakarışık
kazanında pişinceye kadar.

Ne kadar vakit kaybettim
kendimi buluncaya kadar.
İçimdeki o büyük
kendime ulaşınca kadar.
Ne kadar incittim
kalbimi, ruhumu,
bu dünyayı tanımaması
yüzünden.

Ne kadar vakit kaybettim
Ah! Bir de tekrardan gelirsem,
Yeniden yeşerirsem
yerin alt katından,
o yanlışlar yaşanmaz.
Yeryüzünde benim gibi
Olgun insan bulunmaz.

28 Mayıs 2012

BEN KADINIM

Ben ressam değilim,
Ama çok ressamın bilmedięi
Renkleri biliyorum.
Sevgi rengi, zlem rengi, dert rengi...

Ben besteci değilim,
Ama her bestecinin
duymadığı sesleri duyuyorum.
Ayrılığın, vuslatın, umudun sesini.

Ben bahçıvan değilim,
Ama iekler gibi
Kokusundan anlıyorum
ayların, günlerin.
Ömrümü süslüyor
köpüren duyguların
hoş kokulu demeti.

Ben ressam değilim,
Besteci değilim,
Bahçıvan değilim ...
Ben kadınıam,
Allah'ın hoş saatte yarattığı.
Gözümde, gönlümde
Allah sevgisinin ışığı.

İŞIĞA İHTİYAÇ DUYAR İNSAN

İşığa ihtiyacı var insanın,
Karanlık odada kapı deliğinden
Süzülüp yayılan küçücük ışığa.
Yapayalnız gecelerde
karanlığın bağırını delen
küçücük ışığa...

Karlı kışta
Sönmüş ateşin içinde
Işıl ışıl yanan bir zerre köze ...
Yüreğimizi buz kapladığında
bir aydınlık, sıcak söze ...
ışığa ihtiyacı var insanın.

Kimi zaman koşsak bile
gecenin koynuna,
Karanlığa, yalnızlığa
Kimi zaman alıssak bile,
İşığa ihtiyacı var insanın,
Her zaman, her yerde.

2 Mart 2008

İLAHİ SÖZDÜR ŞİİR

İlahi kelimedir şiir,
 Öyle her an dile gelmez.
 İstedğin her saat,
 her zaman gelivermez.
 Ruhun rahmine düşüp
 yetişmelidir şiir.
 Kavrulup kalbinde
 ya pişmelidir şiir,
 ya da kül olmalıdır.
 Kaleminden bir damla
 Gözyaşı düşün diye
 hislerin, duyguların
 coşup sel olmalıdır.
 Yüreğinin kanıyla
 yazılmalıdır şiir,
 Her mısranın içinde
 gözükmelidir şair.

22 Kasım 2009

ÖLÜME GÜLENLER DE VAR

Bu dünyaya ölümüyle
 aynı günde gelen de var,
 Ölümünü bekleyen de,
 saatini bilen de var.
 Ölümle kol boyun olup
 Dost gibi ölen de gördük.
 Yıllar boyu hep savaşıp
 sonda yenilen de gördük.
 Kimi zaman ölümden dönen,
 Ölüme koşan da bulunur,
 Bazen ölümü yâr bilip
 Birileri koynuna atılır.
 Her adımda önümüzde,
 her gelişi bir hüsrandır,
 Yaranıştan bu yana kendisini
 üzerimizde galip sandı.
 Bilmedi, ölümsüzlük kaderiyle
 hayata gelenler de var,
 Habersizdir, ölümüyle
 ölüme gülenler de var.

29 Ekim 2007

Gözlerinin ovarak
itti rüyasını derine.
Ölmeliydi bu gözlerin
uyanık kalmak hevesi.
Ölmeliydi içinde ya bir şiir,
Ve ya bir mısra...
Uyku sersemliğiyle
son kez inlemesini duydu
derinlikteki sesin.
Sonra utandı önce gözlerine,
ordan kalbine uzanan
katil parmaklarının yerine.

10 Temmuz 2007

NE VAR BU DÜNYADA, ÇEKİP GİDELİM

Kimse bilmez cehennemi, cenneti,
Ne var bu dünyada, çekip gidelim.
Son bulmaz kederi, bitmez mihneti,
Ne var bu dünyada, çekip gidelim.

Şeytan eleğinden şüphe elenmiş,
Doğrular el açmış, gerçek dilenmiş.
Tutup kaldırdığın kol şüphelenmiş,
Ne var bu dünyada, çekip gidelim.

Yürekler taş oldu, taşlar gül açar,
Güller hasret kokar, ayrılık saçar.
Adamlar çıldırmış, ölümden kaçar,
Ne var bu dünyada, çekip gidelim.

Görüp görmediğim bağırmı deler,
Kötülük iyiliğin önünde gider,
Artık burda herkes her şeyi bilir,
Ne var bu dünyada, çekip gidelim.

Ordan insanlar sürgün olunur,
Yağar üzerimize nur üzerine nur.
Bizim yerimize biri bulunur,
Ne var bu dünyada, çekip gidelim.

SONUNDA BEN DE ÖĞRENDİM

Sonunda ben de öğrendim
Yüksek sesle-boştan çıkmayı.
Her üzüntünün üzerine
Bir bahane yıkmayı.

Öğrendim ayrılığın
İlkini, son yerini.
Anladım bu kısa ömrün
Hikmeti nasıl derin.

Gördüm her büyüklüğün
Dert ile söndüğünü,
Ömrün ihtiyarlıkta
Şekere döndüğünü.

Öğrendim derken
Sözü hale sokmağı.
Öğrendim yıkıla dura
Sensiz düşüp kalkmağı.

Sonunda ben de öğrendim
Isınıp kaynamağı.
Bu karanlık dünyada
Işıkla oynamayı.

YERİMİ KİMSEYE SÖYLEME

Kaderim yıkıldı taş üste,
Yıllarım döküldü yaş üste.
Gidiyorum sessiz, âheste,
Yerimi kimseye söyleme.

Günahımı yıkar giderim,
Hayatından çıkar giderim,
Herkesi bırakır giderim,
Yerimi kimseye söyleme.

Ateş tükendi, gidiyorum,
Köz üzerinde tütüyorum,
Adem'e doğru gidiyorum,
Yerimi kimseye söyleme.

ÖMÜR İSTİYORUM

Sevgi istiyorum,
Çocukların çiçeklere,
kuşlara sevgisi gibi.

Güzel bir söz istiyorum,
Gilavarın yapraklara,
demetlere fısıltısı gibi.

Ömür istiyorum,
İyi şiir ömrü gibi.
Ölüm istiyorum,
Şair ölümü gibi.

ARMAĞAN

Karanlığa atılan taş gibi
Yere gidip düştü kaderim.
Peşinden gitmedi gözlerim.

Dönüp omzumun üzerinden
Geldiğim yollara baktım,
Darağacında sallandı sözlerim.

Kırkıncı kapıdan girip
Dünyanın sonundan çıktım.
Bilemedim nerede silindi,
Nerede kaldı izlerim?

BİR DAMLA İLİŞMİŞ KİRPİKLERİMDE*

Bir damla ilişmiş kirpiklerimde,
Takılmış içimde çektiklerime,
Üzülmek istiyor, üzülemiyor.
Bir acı, bir tuhaf sözden yıkılıp,
Yürekten süzölmüş, gözüme gelmiş,
Gözümünden düşerek süzülemiyor.

Bu yola çıkmışım derdin peşinden,
Çıkarıp atamam derdi içimden,
O da peşimsıra dizilemiyor.
Yıllar kervan gibi almış başını,
Kaybolur uzakta, eriyip gider,
Akan yaşı hiç kimse silemiyor.

Bir şiir ağrısı çekiyor gece,
Ağlayıp yüzüstü çöküyor gece,
Sözler kağıtlara dizilemiyor.
Son duamı dilden söküp giderim,
Ruhumu alarak çekip giderim,
Hayat bundan sonra çözilemiyor.

* Şiir Kazak şiirinin altıayak şiir biçiminde yazılmıştır.

BENİ OKUMA

Bir masalım kış uykulu,
Değme uykuma, uykuma.
Menekşeyim dert kokulu,
Dertliler hasret kokuma.

Şansım doruktan yıkılmış,
Kanı taşlara dağılmış.
Gözlerime kan sağılmış,
Bana dokunma, dokunma.

Ömrün temeli uçulmuş,
Ötede mezar kazılmış.
Bu kitap gamla yazılmış,
Beni okuma, okuma.

BİR GARİP ORMANDAYIM

Bir garip ormandayım,
Baltalar dert doğruyor.
Bende yürek ne arar,
Göğsümde dert ağrıyor.

Kendimden usanırım,
Hergün dert kazanırım.
Hüzüne uzanırım,
Gözümü dert kaplıyor.

Kaldım zorda, hem darda,
Dertler görmüşüm yarda.
Bunca gözyaşı nerde,
İçimde dert ağlıyor.

**KAYBEDERSİN BU ÖMRÜ,
BULURSUN YARISINDA**

Kefen olup kaplarsın,
Günlerin karasını.
Durmadan hesaplarsın,
Gönlünün yarasını.

Kaybedersin bu ömrü,
Bulursun yarısında.
Bir şeyler var seninle
Yılların arasında.

Geceyi nöbet tuttun,
Bırak açılsın sabah.
Yaşadığın hayatmış,
Anlarsın, sonda eyvah!

ADAM VAR...

Adam var ağaç gibidir,
 Bir ağaç ki,
 Meyvasını asla
 Toplamak bile mümkün değil.

Adam var çiçek gibidir,
 Öyle bir çiçek ki,
 Kokusunu
 bir ömrün ilkbaharına
 sığdırmak olmuyor.

Adam var çocuk gibidir,
 Sözünü direk söylüyor.
 Adam var taş gibidir,
 Sevgin de, nefretin de
 sanki taşa çarpıyor.

ÇOK İNANMA DÜNYAYA

Çok inanma dünyaya,
Açıları solandı.
Geyik bakan sulara
Taş attilar bulandı.

Arayı karıştıran,
Şeytanı dolaşıran,
İnsanlığı şaşırtan
Zaman gelip dolandı.

Bildiğini düz sanan,
Söylediği söz olan,
Gerçeğine inanan
Baktı gördü yalandı.

Şimdi dertler devasız,
Garip eller yuvasız.
Aşıklar da vefasız,
Arzu, umut talandı.

Bu yaz geldi giderdir,
Kim dikti, kimler derdi?
Deme ömürdür, kaderdir,
İyilik yap, kalandır.

Temmuz 1996

BENİM ELİM SANA YETMEZ

Yine rüzgarla dolmuşum
Gemide yelken misali.
Bir ummana atılmışım,
Bilinmez hali, ahvali.

Üzmüşüm derdin içinde,
Derdim aybımı örtmez.
Giderim hasret yolundan,
Ömür biter, bu yol bitmez.

Burda günah fırtınası,
Sağım günah, solum günah.
Uzattım, elim yetmiyor,
Sen elini uzat, Allah...

YALNIZ ADAM

Zannetme ki, alışmışsın,
 Bu ömür-gün seni yordu.
 Tavanında örümcekler
 Düşüncene ağ da kurdu
 Yalnız adam.

Sessiz, alacakaranlık ev
 Zannetme dinçliğindir.
 Kazandığın dilsiz duvar,
 Elden giden gençliğindir,
 Yalnız adam.

Boğuldu öldü arzular,
 Kalpte duygular esir.
 Yere-göge dikkatle bak,
 Gölde sunalar çift gezir,
 Yalnız adam.

Kapıyı aç, bu yazı gör,
 Bu güzellik önünde sus.
 Bu inadından gel vaz geç,
 Yalnızlık Allah`a mahsus,
 Yalnız adam.

BEN BİR UNUTULMUŞ ADA

Ben bir unutulmuş ada,
Sen de yelkensiz gemisin.
Biraz tuhafım dünyada,
Sen de uykulu gibisin.

Kalbim hasretin vatani,
Bu gurbet yüzüme gülmez.
Bilmediğim bir masal var,
Senin de aklına gelmez.

Öyle bir gururla geldin,
Kalbimin sultanı gibi.
Bilmez misin bu adadan,
Gidemez yelkensiz gemi.

TIMARANE AVLUSUNDA

Duvarın bu tarafı,
Cümle alem delidir.
O çocuğun gözünde
O keder, gam delidir.

Delinin sardığı toprak,
Toprağı öpen yaprak,
Gönlü aç, ruhu çıplak
“Yiğit”, “senem” delidir.

Bu yazın gelişi de,
O kızın gülüşü de,
O ağlayan kişi de
Gözünde nem delidir.

Bekçinin bedduası,
Doktorların duası,
El alemin sevdası,
Aslı, Kerem delidir.

Bu zavallı binada,
Deli balkon, çılgın cam...
Bilmezsın deli adam
Dünya bu dem delidir.

DELİ KIZ İÇİN

Öylece gülümsedin,
Ben aklımdan utandım.
Feleğin çemberinden,
Bu çağından utandım.

Kaderin gözündedir,
Gözlerine bakmak zor.
Yazık, senin niyetin
Yüzünden okunuyor.

Bu zavallı sevinçle
Gülersin, gözüm dolar.
(Delilerin yüreği
ne kadar temiz olur)

Tebessümden yaranmış
Gül dudakların sanki.
Gülüşünden anladım
Bu hayat senin değil.

Topla kıvrım tellerini,
Açık yüzle bak bana.
Öyle masum ve safsın,
Dünya yakışmaz sana.

KENDİMİ ÇOK SIKIYORUM

Geceler hasret kokulu,
Bu kokuyu seviyorum.
Gözlerim gamlı, uykulu,
Ben uykumu seviyorum.

Hayatıma yazık oldu,
Hertarafım tuzak oldu.
Yolu ne de uzak oldu,
Ben yakını seviyorum.

Kendimi çok sıkıyorum,
Allahım, hep yaptım yorum.
Sanma, bundan korkuyorum,
Bu korkuyu seviyorum.

KADERİMİ TANRI YAZMIŞ

Kaderimi Tanrı yazmış,
Yolumdan asla şaşmadım.
Bu dünyanın ateşinde,
Kaynadım ama pişmedim.

Zorluklardan geçtim, çıktım,
Dertleri yokettim, yıktım.
Kendi elimden çok çektim,
Kendi elime düşmedim.

ADIMLAR

Birisi heyecanlı,
Ötekisi yavaş.
Birisi her yere geç kalır,
Öbürü koşar.
Biri gelir sessizce,
Ötekisi soluk soluğa.
Adımlar çeşitli,
Adımlar renk-renk.
Herkeste farklı heves,
Hepsinde aynı sır.
Yarışan da, geç kalan da
Ölüme doğru gidiyor.

1997

DERDİ ÇOKTUR DERDİMİN

Kırıktır kalbin şişesi,
Çok fazla sıktım derdimi.
Ansızın düştü gözümden,
Böylece yıktım derdimi.

Kendi yolunda giderken,
Nasıl da büyüdü erken?...
Yandı, geçireyim derken,
Bilmeden yaktım derdimi.

Söz diyeyim hangi hakla?
Ağla, bu duruma, ağla.
Sonu bekledim merakla,
Yerlere çaktım derdimi.

SEVGİ DE ÖLÜMLERİN DÜŞMANIYMIŞ

Ne bir adım sesi, ne bir ses soluk...
Duydum gelişini, buz nefesini.
İçimde bir garip, hazin inleme,
Öldürdü bu nefes her hevesimi.

Bir avuç arzumun külünü gördüm,
Umutlar bir anda boşa mı gitti?
Allahım! Ben onu - ölümü gördüm,
Gözümün sonuncu hayreti bitti.

Gördüm boğazımı sıkan elleri,
Duydum nefesimin daralmasını.
Ömrün lamba gibi his çekmesini,
Bir anda simsiyah karalmasını.

Bir söz diyecektim, sesim kırıldı,
Düştü sessizliğin derinliğine.
Yaş dondu gözünde bir çift bebemin,
Daldım o gözlerin enginliğine.

Orda sevgi gördüm, ölümden uzak,
Hayattan değerli, ömürden tatlı.
Gevşedi göğsümü sıkan o eller,
Geçti gözönünden bir beyaz atlı.

İnsanı hayata getiren sevgi,
Götüren de hasretin bir anıymış.
Ölüm sevgilerin bittiği yerde,
Sevgi de ölümlerin düşmanıymış.

16 Haziran 2011

HAYAT HIÇTEN, YOKLUKTAN VAR OLMAĞA GELMEKTİR

Hayat hiçten, yokluktan
Var olmağa gelmektir.
Ölüm hayatta ne varsa
Sonda kıymet bilmektir.

Ömür nereye gittiğini
Bilerek yola çıkmaştır.
Yığın yığın arzularla
Bu yüreği sıkmaştır.

Sevgi kalbin duvarından
Başka bir kalbe aşmaştır.
Doğum günü - bir adım daha
Ölüme yaklaşmaştır.

3 Mayıs 2010

BEN BU HAYATI YAŞADIM

Güzü, kışı hoş geliyor,
Yolları yokuş geliyor.
Ne hikmetse boş geliyor,
Ben bu hayatı yaşadım.

Bu dünyanın saz zamanı,
Türk'ün yenilmez zamanı.
Kimseler bilmez zamanı,
Ben bu hayatı yaşadım.

Aklıma geldi bak neler,
Yaşlı dedeler, nineler.
Korkut`u bilen seneler
Ben bu hayatı yaşadım.

Türk'ün tekiydi Tanrısı,
Vatan - dünyanın yarısı.
Unuttum nerde sonrası,
Ben bu hayatı yaşadım.

Ansızın ben göze geldim,
Dertle doldum söze geldim.
Öldüm, tekrar taze geldim,
Ben bu hayatı yaşadım.

YUTMAĞI DÜŞÜNME TOPRAK

Ne tandırmış düştüğüm,
Kabarmamış, şişmemişim.
Yutmağı düşünme toprak,
Henüz iyi pişmemişim.

Kıyamet olacak daha,
Gördüğüm henüz kış değil.
Eğildim koynunda gülçin,
Koynun yazsız da boş değil.

Bekle biraz, sabrın olsun,
Sonda bir gün öleceğim.
Biraz büyük mezar olsun,
Ben derdimle geleceğim.

“REQUIEM” ÇALIYORDU

Gece sessizliğinde
 “Requiem” çalıyordu.
 Geceye ninni gibi.
 Gizemli sesler içinde
 çarpıyordu o yürek ...
 Geçip zaman sınırını,
 Tüm evrenin
 Aşıp hudutlarını
 “Requiem” çalıyordu.

Sesler tutuşarak,
 Yanıyordu Mozart'ın
 piyano dillerine
 dokunamayan parmaklarından.
 Ölümün gizli öpüp
 gittiği dudakları
 Salyeriye notaları
 fısıldıyordu hâlâ,
 “Requiem” çalıyordu.

Gecenin havasında
dert kokusu vardı,
Ses kuyuya iniyordu,
doruğa yükseliyordu.
Açılacak sabahı
Sökecek şafağın
kaderi yazılıyordu,
son kez üzülyordu
bestecinin kalbi.
“Requiem” çalıyordu.

Sabaha henüz vardı,
Varlığını seslere
aktarmıştı o kalp.
Kireç gibiydi yüzü,
Dudağında ölümün
buz gibi öpücük izi
Mozart gülümsüyordu.
“Requiem” çalıyordu
Geceye ninni gibi.
... “Requiem” çalıyordu.

KARANLIĞA ÖPÜCÜK GÖNDEREN KIZIM

*-Bu dünyanın ağacına, taşına, çiçeğine,
yaprağına, hatta karanlık gecesine bile
körpece kalbinin sevgisini öpüşüyle
gönderen Şefika kızım için-*

Gece karanlığa öpücük gönderen kızım,
Karanlıktan başlanır her aydınlığın yolu.
Bilip görmeyeceksin yabancı karanlığı,
Sarsa da bu dünyayı karanlık zulmet dolu.

Bırak yeşersin kalbinde evrene muhabbet,
Sev geceyi, gündüzü, ışığı, karanlığı.
Karanlığı öptüysen, öp benim melek kızım,
Öpüşünden utansın her kalbin karanlığı.

Gece karanlığıdır henüz tanıdığın,
Belki bu karanlıkta bir yıldızı öpersin.
Ne iyi ki, senin bu körpe muhabbetin var,
Öpüşünle kalbe bir merhamet serpersin.

Nasıl da mutlu oldu gecenin karanlığı,
Gökte ay gülümsüyor kaderinden o razı.
Yıldızlar ışık çiler, sanki gece nazlanır,
Bu gece zulmete öpücük göndermiş kızım.

NE KADAR ŞAİR VAR, ALLAH

Ne kadar şair var, Allah,
Ne kadar şiir doğuyor.
Boynunda sözün halatı,
Şiirler ölü doğuyor.

Herkes şahtır söz tahtında,
Bu sözün ucuz vaktinde.
Bazısı düştü bahtından,
Bazısı sözden yıkılıyor.

Kul olmuşuz kul dünyada,
Çıkmağa yok yol dünyadan.
Bu şairden bol dünyada
Allah, kalbim sıkılıyor.

ÖMÜR AVUÇ İÇİ GİBİ...

Ömür avuç içi gibi,
Bakarım nereden gözüdür?
Gizlice tutarak elinden
Çıkarım burdan gözüdür.

Yine tutup getirirler
Bu dertleri büyütmeğe.
Gözümün kalan yaşıyla
Yeni derdi yeşertmeğe.

Sarkıp iner kuyuya
Son umut halat ucunda.
Saklanmağa bir yer arar
Adam dünyanın suçundan.

Ömür avuç içi gibi,
Her yerden sonu gözüdür.
Ölüp giden arzuların
Elimde kanı gözüdür.

SİNİR HASTALIKLARI PANSİYONUNDA

Burda herkesin beyni kan,
Beyinlerin kanı yetmez.
Sitemli herkes, hiç kimse
Kimsenin gönlüne yatmaz.

Sabah sabah esen rüzgar,
Açmaz düğümlü kaşları.
Hergün akşam sefası da
Yetmez karışık başlara.

Herkes bir öfke fıçısı,
Dokunsan aşır taşacak.
Delidir herkes Kür gibi,
Bilinmez nasıl coşacak.

Herkes muhtaçtır sevgiye,
Hoş sözlere, tatlı dile.
Adamı kendi sevdiği
Artık unutmuştur bile.

Doktor, ilaç ne yapabilir?
Ömür gün gamın hasıdır.
Burda bilinir meğerse,
Dünya sinir hastasıdır.

25 Temmuz 2009

AYNADAKİ BEN DEĞİLİM

Kaştır, gözdür, bildik yüzdür,
Ömürden bir parça izdir.
Kendimi aradım, gezdim,
Aynadaki ben değilim.

Buz anıttır taş aynada,
Donmuş buz bakış aynada.
Gözüm güz, yaz, kış aynada,
Aynadaki ben değilim.

Bakarım hep, baht gösterir,
Bana altın taht gösterir.
Allah, ne mutlu gösterir,
Aynadaki ben değilim.

Çektiğimi kimi gelmez,
Benim gözüm böyle gülmez.
Ayna beni göre bilmez,
Aynadaki ben değilim.

Ocak 2008

KALEM

Sana sarılmadım teselli için,
 Sarıldım avunsun eski dert, elem.
 Göğsüme sığmayan sözü, konuyu,
 Gönülden gönüle taşıdın, kalem.

Girdin günahına benim ruhumun,
 Kaç sırrım düştü dillerden dile.
 Seninle paylaşacak hissim, düşüncem,
 Önümüzde koca yıllar var hâlâ.

Seni çok yükledim gamla, kederle,
 Çekilmez derdimi yaşadın, kalem.
 Ömrüne bağlıdır ömür kaderim,
 Ey şair ruhumun yaşıtı kalem!

Temmuz 2007

EL KAPILARINDA

Bu kapının arkasında çocukluğum bekler,
Bu kapıdan ötede artık duymazlar beni.
Bir ara büyümek için bu kapıdan çıktım,
Bu kapıdan şu anda asla sokmazlar beni.

Orda kalmış ninemin hanım-hatun havası,
Upuzun eteklerin hışırtısı ordadır.
O bahçede dedemin diktiği ağaçların
Meyvaları şeker tadar, bal tadar.

Kadife çiçeklerini yere dizmiş ağaçlar,
Soluğumdan tanımış tüm ağaçlar, bağ beni.
Bu avluya girmezsem, kokusunu bildiğim
Çalılıkların hakkı rahat bırakmaz beni.

Bu kapının arkasında yelkanatlı hayaller,
Ayaz, tipi görmeyen sıcak, kaynar bir hayat.
Havası iyi, suyu saf, orada herkes melektir,
Bu kapının arkasında cennet gibi bir avlu.

Bu avluda saz sesi, keher at kişnertisi,
Nevruz ateşi kadar çocuk sevinci kalmış.
İki katlı evimizin büyükçe balkonunda
İtirşah çiçekleri sanki hayale dalmış.

O zaman konu komşu da evin bir ferdiydi,
Bu kapı sabah akşam insanlar için açıktı.
Yirmi yıldan çok geçmiş, bu kapının önünde
Düne kapı açan kişi kime tanıdıktı?

ÖLÜMDEN YAKIN NE VAR Kİ?

Dünyada herşey değerli,
Ölümden-yitimden başka.
Tüm dualar Allah'adır,
Gözün duasıdır yaş da.

Yıllar döküldü ömürden
Ağaçtan yaprak misali.
Yaşadığım zamana kalmış
Yeryüzünün kıyl-u kali.

Gözümden düşen el oldu,
Azaldı çevrem sonunda.
Şimdi benim, bir de ölüm,
Ölümden yakın ne var ki?

25 Şubat 2010

NASIL DA YAKIŞTIK TAŞ MAĞARAYA

Bu taş adamların içinde bıktık,
Nasıl da yakıştık taş mağaraya.
Dolu binalarda neler yaşadık,
Dönelim o eski, boş mağaraya.

Felekten bir ömür çalıp gidelim,
Ayları, yılları bölelim tekrar.
Gidelim, yalnızca kalp götürelim,
Kalple yaşayalım, ölelim tekrar.

Kaçalım mezarların yaban halinden,
Kurtaralım canı ölü olmaktan.
Hapisten çıkaralım ıssızlığı da,
Kurtulsun mağara zindan olmaktan.

Dünyada ne dersen adamdan fazla,
İnsan gibi okşayalım taşları.
Özge değişecek elbisesi yok,
Tersiyle yüzü hep birdir taşların.

Gözüm yola daldı, beni yol yordu ...
Gel, farklı yollara biz dönmeyelim.
Nasıl istersen yaşayalım orda,
Ölürken böyle sessiz ölmeyelim.

ANI

Bu dünyanın sırtında
 Bir küçücük melektim.
 Bir kötülük görmedim,
 Sevapları yazardım.

Tanrı veren yürekle
 Ve herkesi sevmekle,
 Ben herkesin yolunda
 Ölmeğe de hazırdım.

Sevincim umman idi,
 Paylaştıkça büyüyen,
 Habis yüreklere de
 Bir yol bulup sızardı.

Renk renk duygularım
 Kaç şiirin mayası,
 Söz adlı memleketin
 Semasında süzerdim.

Ansızın gök delindi,
 Ben de kayıp düştüm.
 Ömür boyu geztiğim
 Göğe bakıp üzuldüm.

.....
2008

DÜNYA YALANLA KURULMUŞ

Yalanla söküyor şafak,
Yalanla çöküyor gece.
Dünya yalanla kurulmuş,
Yalan doluymuş bu gece.

Koynumda yalan üşüyor,
Ocakların ateşi yalan.
Bir yalan dolaşır içimde
Başı açık, yalınayak.

Kendimden sesim yücedir,
Sesimden düşürün beni.
Yalandan yaşadım ömrü,
Yalandan gömün beni.

Sana yağmur sonbaharda,
Kışınsa karlar gerekir.
Bu sevgiyi paylaşmağa,
Taşdan duvarlar gerekir.

Herkes için bir diyanet,
Bir acı kader gerekir.
Bu boyda, bu görünümde,
Bu sonsuz sefer gerekir.

Bu ömrü böyle yaşadım,
Anladım nerde gereğim.
Bir gün dünyadan gitsem,
Bilin ki, orda gereğim.

ŞİİR YAZMAK HEVES İSE...

*Şiir yazmak bir hevestir,
Bilmiyorum, belki abestir,
Beş on şiir ben de yazdım,
Dedim ki, boşuna sestir.
Anar*

Dert söyletir, dert yazdırır,
Her sözünü mert yazdırır,
Bir kırılğan, sert yazdırır,
Dert şiirin dedesidir,
Şiir derdin nevesidir* .

Alnımızı felek yazar,
Omzumuzda melek yazar,
Şair de bir çerek yazar,
Yazdığı ruhun sesidir,
Sevgisinin nefesidir.

Bu hayat bir kafes ise,
Bu çarpışma abest ise,
Şiir yazmak heves ise,
Şairde o heves nerden?
Şiir Tanrı hevesidir.

2 Mart 2008

* Neve: torun

ŞİİR YAZMADIM BİR SÜRE

İlhamım yıkıldı mı ne?
Kalemim yok oldu mu ne?
Şairler çoğaldı mı ne?
Şiir yazmadım bir süre.

Gerçek var söze dizilmez,
Söz var ki, kalbe süzülmez.
Dünya şiirle çözülmez,
Şiir yazmadım bir süre.

Birikmiş dilde kalıyor,
Sözler içime doluyor,
Gece gözlerim doluyor,
Şiir yazmadım bir süre.

Kaldım böyle inleyerek,
Bu hale dayanmaz yürek.
Nasıl da istemeyerek,
Şiir yazmadım bir süre.

SERGEY YESENİN İÇİN

Rıyazan'dan Bakü'ye
Çekti seni bu yollar.
Kanatlandı göklere
Aşıp taşı hayaller.

Geldin tatlı dilekle,
Kalbinde sırlı İran.
Seni sıcak bir kalple
Karşıladı Merdekan ...

Abşeron'un köyünü
Sadi vatanı sandın.
Bu efsunlu toprağı
Duydukça duygulandın.

Gördüğün her çiçeğe,
Her yaprağa tutuldun.
Çağladın çeşme gibi,
Mısra-mısra duruldun.

“İran nağmeleri”ni
Sundun bizim Hazar'a
Gözlerinde resmini
Götürdüğün güzele.

Şiir yazdın geceye,
Gökte aya, yıldıza ...
Adını bilmediğin
Şağanlı sütçü kıza.

Yazdın kaya başında,
Serin kuyu dibinde.*
Ateş aldı kalbinden
Kalemin iç cebinde.

Bir kuzey yeli esti,
O kızı andın yine.
Sarışın Rus güzeli
Seslendi sene-sene.

Çekti seni vatana
Ağaçların uykusu,
Bir de o beyaz ellerin
Mektuptaki kokusu.

Seksen yıldan fazladır
Sen Bakü'den gideni.
Unutmadı, unutmaz
Ne Yesenin Bakü'yü,
Ne Bakü Yesenin'i.

10 Ekim 2009

* Eski Bakü milyonçusu Murtaza Muhtarov'un Merdekan'daki bağında büyük, aydınlık ve serin kuyunun dibinde Yesenin şiirler yazmıştır.

ADAM BÖYLE MUTLU OLMAZ

Adam böyle mutlu olmaz,
Asla hiç olmadığın gibi.
Bu mutluluk böyle kalmaz,
Hiç kimseye kalmadığı gibi.

Atalar korkmuş dememiş,
Hoşgünün ömrü az olur.
Uçar gider kelebekler,
Anılarında izi kalır.

Bu günün yarını olmaz,
Sonuna çıkacaklar.
Yaman günler sırtından
İtip kakacaklar.

Adam böyle mutlu olmaz,
Sıcaklar yakar seni.
Ateşini söndürecekler,
Dümeni yakar seni.

Gör ne hasret harcamışım
Bugüne kaç senedir.
Ne iyi ki, böyle günler
Ömürde beş-üç tanedir...

SEN GELDİN, ISINDI EV BARK O GECE

On bir ayın sultanında doğmuşsun,
On bir yıllık hasret bitti o gece.
Yolunu umutla bekleyenlerin
Arzusu, umudu gitmedi hiçe.

Sen geldin, ısındı ev, bark o gece,
Kendinle bir dünya neşe getirdin.
Bir neslin kaderi nura boyandı,
Nineni, dedeni cuşa getirdin.

Sen anne babanın sevgi ateşi,
Çarpan yüreğisin, kalp ateşisin.
Nasıl da kutsaldır bebek nefesin,
Ömür çırağı, şana güneşisin.

Ramazan katkısı, adın İsmail,
Tanrının verdiği tatlı yavrusun.
Ayların Sultanı yaptılar seni,
Sultan kaderinle yaşa dolmuşsun.

26 Ekim 2011

YİNE KAPALI GÖZLERİM UYKU PEŞİNDEN SÜRÜNÜYOR

Kaderimde var birkaç düğüm,
Gözden düşsün bu ömür-gün.
Ruhum yorgun, canım üzgün,
Ölümün yeri görünüyor.

Sönüp gider gündüzlerim,
Karanlığa düşer sözlerim.
Yine kapalı gözlerim
Uyku peşinden sürünüyor.

Değişti her şey büsbütün,
Susmak zulüm, dinmek çetin.
Yine yanıyor sigaranın,
Fikrim dumana bürünüyor.

BİR GÜNLÜK TANRI KOYNUNDA OLACAKSIN ANA ÇOCUĞU

Arı gibi bu dünyanın
Çiçeğinden kopamazsın.
Mutluluktan dil-dudağın
Esecek, söz de bulamazsın.
Heyecandan küle döndü
İçinde nefes karaya.
Semayı unutacaksın,
Seni gökteki koruyacak.
Serpilecek yıldız-yıldız,
Birikip güneş olasın.
Hafızasından silesin dünyayı,
Yeniden tanışacaksın.
Elin Tanrı eteğinde,
Kalbinde Tanrı ışığı,
Bir günlük Tanrı koynunda
Olacaksın anne çocuğu.

GÖKLER BENİ ÇOK ÇEKİYOR

Yine sessiz bir gecedir,
Gökler beni çok çekiyor.
Dağa dönmüş dert içimde,
Ağırlıktan can çöküyor.

Bu binanın yolu zulüm,
Usandım ömrün yerine.
Yanına ne yüzle geleyim?
Gör ne kadar borcum kaldı
Sana ve kullarına.

Fasıl 5:

**KAYISI AĞAÇLARI
ÇİÇEKLEDİĞİNDE**

KAYISI AĞAÇLARI ÇİÇEKLEDİĞİNDE

Ninemın çehresi güller açardı,
Babamın yüzünden keder kaçardı,
İlkbahar aleme ıtır saçardı,
Kayısı ağaçları çiçeklediğinde.

Ağaçlarda gelinlik, yüzünde duvak,
Bir ömrün yazıyla süslenmiş toprak.
Sandık ki, bir de kış dönmeyecek,
Kayısı ağaçları çiçeklediğinde.

Toprak beyaz gülden benek benektir,
Kalbim dağlar gibi çiçek çiçektir.
Hissimi, ruhumu benden alırdık,
Kayısı ağaçları çiçeklediğinde.

Koşuştuk bahçede kelebek gibi,
Serpilirdi saçıma bir çiçek gibi.
Eve dönüverdik bir şimşek gibi...
Kayısı ağaçları çiçeklediğinde.

Yarı soluvermiş, yarısı kalmış,
Yağmur ıskalemiş, rüzgârlar yolmuş,
El değmemiş kızı yolundan salmış,
Kayısı ağaçları çiçeklediğinde.

Aklımda o bahçenin kokusu,
Kaç bahar geçti o günden bu yana,
Biri de vermedi yazın yerini.
Bana o bahçeyi, o yazı verin
Kayısı ağaçları çiçeklediğinde.

28 Mayıs 2008

İZMİR'DE BİR ÇAM GÖRDÜM

İzmir'de bir çam gördüm
Bergama harabesinde,
Kral azameti gibi.
İki bin beş yüz yaşında
taşların süsü gibi.
Kim bilir kaç zaman
böylesi temkinle durmuş,
Kaçınıcı kez kış uykusuna dalmış,
kaçınıcı bahar uyanmıştır
onun tanıklığıyla.
Kökleri, ta toprağın derin katında,
Meydan okuyor yıllara
Mağrur mağrur dikiliyor
yağmurun, karın altında.

İzmir'de yaşlı çam gördüm,
 Eski Helen anıtı
 taşların sırdaşı gibi.
 Bergama krallığının
 bir zaman göklere yükselen
 prestij tacı gibi.
 Zeus Suna hasretiyle
 boylanıyor yüksek tepeye,
 Dalları uzadıkça eğilir
 ona nefes veren toprağı öpmeğe.

Bergama'da bir çam var,
 Yaşının gurup çağıdır,
 ömrünün hasret anı.
 Dalına, yaprağına
 birazcık sert dokundun mu
 mecbursun saçını okşayasın,
 Ağaçların ihtiyarı da
 İhtiyar adam gibi.

12 Şubat 2012

SONBAHAR...

Yine yağmur yağıyor, büyüğü bir gecedir,
Kesilmiş gürültüler, ses- soluk yok sokakta.
Öyle garip ki, şehir, öyle mahzun ki, köyler...
Sonbahar bana derdimden yıkıl diyor, öl diyor.

Sokak lambalarının başı yere dikilmiş,
Asfalta bulutların ah figanı dökülmüş.
Her taraftan yağmurun hoş kokusu gelmede,
Semalara sonbahar şiiri yükselmede.

Camlarda damlalar damlayı kovalamada,
Uykusu kaçmış şehir halimi anlamada.
Saklanmış bulutta ay, şavkı suya vuruyor,
Şimdi şairliğim kurtlar misali uluyor.

Yine yağmur yağıyor, büyüğü bir gecedir,
Kesilmiş gürültüler, ses- soluk yok sokakta.
Öyle garip ki, şehir, öyle mahzun ki, köyler...
Sonbahar bana derdimden yıkıl diyor, öl diyor.

YİNE GELECEK Mİ İLKBAHAR?

Yine gelecek mi ilkbahar?
 Yine açacak mı çalılıkların dibindeki çiçek?
 Şiir yazacak mı ona
 Gencecik şairler?
 Önceki gibi okunacak mı şiirleri?
 Yine derdin peşinden mi gidecek kaderler?
 Ömrün sonbaharında sararıp dökülecekler mi?
 Ben hangi dönemde göçeyeğim hayattan?
 Bir kağıdın köşesinde
 Bir mısranın içinde
 Tekrar doğacak mıyım
 Ölmediğimi kanıtlayarak?

Mayıs 2012

MERDEKAN DUYGULARI

Abşeron'da rüzgarda savrulurum tül gibi,
Unutuverdim yine her ağrıyla, acıyla.
Denizden sevgi akar yüreğime sel gibi,
Rüzgarlar okşar durur, öpüverir saçımı.

Yapraklar hışırdayıp geceye ninni söyler,
İddiaya girmiştir sanki söğüt, kavak, çam...
Erik, kayısı, kiraz ay gibi ışık saçar,
Merdekan bağlarında bir alem var bu akşam.

Bir mavi dünyadayız. Tuzlu sular, bir de biz...
Hazar'ın kucağına unutmşuk her gamı.
Öyle atıyor kendini üstümüze dalgalar,
Ana kendi yavrusunu kucakladığı gibi.

Kıyıda sessizliktir, uzakta düğün sesi,
Bu gecenin sonu da şirin vuslatla biter.
Yine dudağımızda uzun aşk taranesi,
Ruhlarımız kol boyun yine nereye gider.

Tenimiz kum üzerinde, kendimiz göklerde,
Bulutlara katılıp süzmek nasıl güzeldir.
Merdekan geceleri öyle sırdır, gizemdir,
Yesenin'in buradaki "derd"ini şimdi bildim.

18 Temmuz 2009

HARİBÜLBÜL

Ellerde kalmıştır esir çiçeğim,
Sevgiden vücudu esir çiçeğim.
Benim esir gülüm, esir çiçeğim,
Harıbülbül, Harıbülbül.

Serseri hayalim senin izinde,
Senin hayallerin göğün yüzünde?
İsa çeşmesiyle şair sözünde
Harıbülbül, Harıbülbül.

Yurdum paramparça, toprağım viran,
Üzeyir'in, Han'ın kalbi olmuş kan.
Ne zaman sağılacak bu derin yaran?
Harıbülbül, Harıbülbül.

Şuşa'nın ahdine vefalı kızı,
Sensiz karşıladım ne kadar yazı.
Korkarım yetişir ömrümün güzü,
Harıbülbül, Harıbülbül.

ŞİİR YAZACAK HAVADIR

Sallar durur penceremi
Rüzgarın, tipinin sesi.
Kendini yaza gösterir
Yine kışın son nefesi.

Gökyüzünde volta atar,
Bulutların yüzkarası.
Yıldızlar sürgün edilmiş,
Tutulmuş ayın yarısı.

Açılmıştır tomurcuklar,
Titreşir durur topraklar.
Göğe birşeyler fısıldar
Kıpır kıpırdır dudaklar.

Dile gelmiş lal duygular,
Bu da kışın son sevabı.
Penceremde bir alem var...
Şiir yazacak havadır.

KIŞ TABLOSU

Yakasını sökmüş bulut
Kar eliyor gökten yere.
Beyaz perde çekmiş bulut
Gündüzlere, gecelere.

Bembeyazdır şimdi Bakü,
Gelinlikler giymiş şehir.
Kış sırrı konuşur kuşlar
Kar üstünde seher seher.

«Beyaz güller» dağılıyor
Dışarıya öbek-öbek.
Desenleniyor camımda
Yıldız yıldız, çiçek çiçek.

Dizim dizim buz tanesi
Ağaçların buz küpesi.
Sırdır, gizemdir, efsundur
Karın, tipinin kavgası.

Kıyayı vurdu gök dalgalar,
Denizin uykusu gelir.
Doğanın nefesinden
İlk aşk kokusu gelir.

Gökler bereket gönderiyor
Toprağa kar dökmüş
Dökebilir.
Settar fırçası gerekiyor
Kışın resmini çekebilir.

SESSİZLİĞİN RESMİ

Kuşlar havada asılı kaldı,
 balıklar suda,
 Ufuk kızıl kırmızı
 öldü bu sabah burda.
 Rüzgarın kovaladığı yerde
 başını göğsüne eğip
 kuruyup kalmış ağaçlar,
 Bir hazan çiçeği misali açıp,
 Dolmuştur yeşil yamaçlar.
 Bulutlar dolu dolu
 Yere doğru sarkmış,
 Denizde suskun suların
 Rengi de bulanmış.
 Güneşin çehresi mat,
 Toprağın omuzları yorgun.
 Hayat lal levhalarıyla
 Ebediyetidir sessizliğin,
 Dünya ne garip görünüyor
 kendi cam tabutunda.

KAR YAĞIYOR

Kar yağıyor...
Dün rüzgarın, tipinin
Deli deli estiği çöller
Şimdi nasıl da sessiz.
Kar yağıyor...
Her tarafı
beyaz perdeyle kapladıkça kar
kişiler kar altında kalan
bir avuç toprağı özlüyor.
Kar yağıyor ...
Belki bir yerlerde
karın ağırlığından
bir çatı yıkılıyor.
Kar yağıyor ...
Bu sıcak evde
Çadırda büyüyen vatan için
Fena içim sıkılıyor.

DÖRTLÜKLER

*... Üç-beş mısra kalmış söz savaşında
Ölen şiirlere mezartaşı gibi ...*

Az zamanda doğdu öldü bu sevgi,
O nağme de öldü okunduğunda.
Ölüm nefesimin yanından geçti,
Omuzuma yapraklar dokunduğunda.

Büküldüm kefen-kadere,
Hayama kısıldım öldüm.
Bağışla, ey darağacı,
Bahtımdan asıldım öldüm.

Ömür denilen kafestir,
Burda kalmak çok abestir.
Tanrı kıyıp öldürmedi,
Yüz yol soluğumu kesti.

Güvenmedim altın tahta,
 Sığınmışım kötü bahta.
 Sonunda tanıyıp bildim,
 Dertten başka herşey sahte.

Neden toprak, taş olmadım,
 Toprağıma yol giderim.
 Kalanlara katılmadım,
 Katıl bana öl, giderim.

Başımın üstünde sabah,
 Yastık altında gece.
 Ömür-gün geçti böylece,
 Yine ulaştık bir hiçe.

Tabutlar ağaç isterse,
 Dokunmayın o ağaca.
 Bileyin baltaları,
 Kırın umutlarımı.

Üzerine yorgan gerdim,
Ninni oldu benim derdim.
Bilemedim uyuttuğum,
Bu kaderi kim gönderdi?

Arkamdan su atma anne,
Bu sular yeşermeyecek.
Kader yanımdan geçecek,
Yine beni görmeyecek.

Yaşlılığın, kaybedip yerişini de,
Zor bir de beni duysun dünya.
Budamak gerektir onun dalını,
Belki gençliğe bir uysun dünya.

Eğilip yerin çatısı,
Eli göktedir herkesin.
Bulutlardan kan damlıyor,
Dualarım ağlıyor.

“Gözler kalbin aynasıdır”,
 Söylüyordu kör şarkıcı.
 Kulakları duymuyordu
 güzel kızın,
 Gözleriyle duymak istiyordu
 bu şarkıyı.

Feleğin başıma döktüğü derdi,
 Önünde Mecnun'un çöktüğü derdi,
 Ne taşımak mümkün, ne de terk etmek,
 Kalbime sevginin ektiği derdi.

Sözünü duvara deme,
 Eğilme içinde gama.
 Yüreğini söze yedir,
 Her söylenen sözü yeme.

Kendini yalnız ağla,
 Gizli aksın gözünden yaş.
 Diline geleni tut,
 Kalbinden geçeni konuş.

Yıllar insanları bir tarafa fırlattı,
 Göklere dağılan yıldızlar gibi.
 Bir yere toplanamadık diye
 Bitirdik bu ömrü yalnızlar gibi.

Kadın var bir kez yüzüne bakarsan,
 Önündeki ömrün bahardır, yazdır.
 Teline bir kez mesh çekmek için
 Ömrü feda etsen bile yine de azdır.

Sokaklara su serpmişim,
 Bu şehrin tozu yatmıyor.
 Bu rüzgar kaldıran tozla
 Bu kentin suyu yetmiyor.

Uyursun gözünde uyku özlemi,
 Yorgun kirpiğinde dünyanın yükü.
 Yüzünde Adem'in tebessümü var,
 Bu halin önünde ruhum diz çöker.

Kendime bazen giderim,
 Bu yerden, gökten giderim.
 Ben kendim derde giderim,
 Dert kendisi bana gelir.

ÖZGEÇMİŞ

Terane Turan Rehimli Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de doğmuş olup aile kökeni Güney Azerbaycan Erdebil'e dayanır. 1995 yılında Azerbaycan Devlet Pedagoji Üniversitesi, Filoloji Fakültesi'nin Azerbaycan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. 2004 yılında akademisyen araştırmasını bitirip filoloji alanında felsefe doktoru, 2010 yılında doçent yardımcısı, 2011 yılında doçent oldu. 2003 yılından beri Azerbaycan Devlet Pedagoji Üniversitesi Filoloji Fakültesi, Azerbaycan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğretim üyesidir. Azerbaycan Edebiyatı, Türk Halkları Edebiyatı, Doğu Slavyan Halkları ve Batı Edebiyatı'ndan, Edebî Tenkid Tarihi'nden öğrencilere ders verir. “Büyük Neslin Layıklı Yadigarı” isimli monografyası 2002 yılında, “Derdin Fısıltısı” isimli şiir kitabı 2007 yılında, “Edebiyat ve Tenkidin Yaratıcılık Problemleri” isimli İlmi Eseri 2009 yılında basıldı. "Sana Yazamadığım Şiir" adlı kitabı 2013 yılında Ankara'da yayınlandı. Eserleri Azerbaycan'da “Kalem”(2007), “Yılın İlmi Kitabı” (2009), “Türk Dünyasına Hizmet Ödülü” (2013) ve diğer ödülleri aldı. Azerbaycan ve Türkiye'de uluslararası sempozyum, konferans, panel ve edebiyat şöenlerinin onur belgesini ve ödülleri aldı. Şair-yazar, gazeteci Doç. Dr. Terane Turan Rehimli 1992 yılından beri Azerbaycan Aşıklar Birliği'nin /Şiir Bölmesi'nin/, 1995 yılından beri Azerbaycan Gazeteciler Birliği'nin, 1998 yılından beri Dünya Genç Türk Yazarlar Birliği'nin, 1999 yılından beri Azerbaycan Yazarlar Birliği'nin ve 2007 yılından beri KIBATEK (Kıbrıs, Balkanlar, Avrasya Türk Edebiyatları Kurumu'nun) üyesidir. Çeşitli gazete ve dergilerde, antolojilerde şiir, hikaye, öykü ve makaleleri yayınlanmıştır. Terane Turan Rehimli'nin edebî-ilmî çalışmaları hakkında Azerbaycan'ın değerli ilim ve

sanat adamları – akademik Kamal Talibzâde, halk şairi Hüseyin Arif, ünlü şair-yazarlardan Nusret Kesemenli, Oqtay Rza, Akif Samed, Cevat Cevatlı, profesör doktorlar Himalay Qasımov, Abbas Hacıyev, Teyyar Salamoğlu, Azizxan Tanrıverdi, edebiyatşünas Vasif Novruzov vb. yüksek fikirler söylemiş, makaleler yazmışlardır.

Terane Turan Rehimli'nin eserleri Azerbaycan, Rusya, Ukrayna, Türkiye ve diğer ülkelerin ilmî dergilerinde, edebî toplularında yayımlanmıştır. Terane Turan Rehimli evli ve iki kız annesi olup, halen Bakü'de yaşamaktadır.